

Vaandeldrager

Jaargang 40 - april 2024 - nummer 145

Hij trouwde met een Engels meisje...

Britse 25-ponder voor het museum

Colofon

Jaargang 40, nummer 145

De Vaandeldrager verschijnt 3 keer per jaar in een oplage van 900 exemplaren en wordt verspreid via controlled circulation

Deadline nummer 146

Vrijdag 16 augustus 2024

Website:

www.fuseliers.nl

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 ZG Oirschot
T 040 - 2665685
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Hoofdredactie:

Willem Verweij, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Eindredactie:

Luc Vermeulen, Kol der Fus b.d.
E vaandeldrager@fuseliers.nl

Redactie:

Bataljons- en Regimentscommandant: Lkol der Fus Niels Verhoef
S1 en Regimentskapitein: Kap der Fus Adriaan Vugts
Communicatieadviseur: Annië van Pelt
Bataljons- en regimentsvertegenwoordiger: Melanie Giesen-Schuurmans
Bataljonsfotograaf: Jos Wassink
Stichting Brigade en Garde: Bgen der Fus b.d. Arie Vermeij
Historische verzameling en Regimentsgeschiedenis: Hans Sonnemans
VOSKNBPI: Nelleke Swinkels - van de Vorst
VOSIBGRPI: Lkol der Fus Arjan Luijten
VVVGFPi: Bgen der Fus Roland de Jong
VVOGFPi: Kap der Fus René Bergen Henegouwen
Genootschap: Nelleke Swinkels - van de Vorst
Vriendenkring Westenberg: Adj b.d. Joop de Lange
Algemeen redacteur: Richard van de Velde

Fotografie (tenzij anders vermeld):

Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voorpagina:

Fuseliers in colonne op weg naar de oefenlocatie.

Vormgeving & Druk:

G3M - Grafisch & MultiMedia Management
Zoetermeer - www.g3m.nl

ISSN: 2468-7871

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

17 Pantserinfanterie Bataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

De kern van elk leger wordt gevormd door de militairen die het grondgevecht voeren, de Infanterie.

Infanteristen werken met automatische en semi-automatische handvuurwapens, mortieren en antitankwapens. Ook beschikt de infanterie over geavanceerde communicatie- en laserapparatuur en allerlei soorten nachtzichtapparatuur.

Voor de meest actuele foto's, video's, meningen en reacties zie:

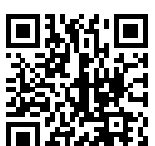
www.fuseliers.nl

www.facebook.com/17painfbatGFPI

www.instagram.com/17_painfbat_gfpi

www.youtube.com/17painfbatGFPI

Inhoud

Van de Redactie	2
Van de Regimentscommandant	2
Van de Stichting Brigade en Garde	3
In memoriam	5
Vereniging Van Veteranen GFPI	6
Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene	8
<i>Hij trouwde met een Engels meisje dat munitie voor de Spitfires maakte</i>	8
Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene	9
<i>Gedenboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 143)</i>	9
Fuseliers toen en nu.....!	11
Vrienden van de Westenbergkazerne	13
<i>Reünie Vrienden van de Westenbergkazerne.</i>	13
Genootschap Vrienden van de Fuseliers	14
<i>Jaarlijkse uitje Genootschap Vrienden van de Fuseliers naar het Museum Engelandvaarders</i>	14
Bataljonsnieuws	15
Bataljonsstaf	15
<i>Regimentsjaardag 11 januari 2024</i>	15
<i>Bloemengroet 2024</i>	16
A “Tijger” Compagnie	16
<i>Franse cadetten op bezoek bij de Alfa-compagnie</i>	16
<i>Battlefield tour de Grebbeberg</i>	18
<i>Oefening Ultimate Tiger</i>	19
B “Eagle” Compagnie	20
<i>Beëdiging en koorduitreiking Bravo Eagles</i>	20
<i>Instructeurscursus Interflex</i>	20
<i>Nieuwe loopgraaf tijdens Interflex</i>	22
<i>Oefening Army Expeditionary Warrior Experiments (AEWE).</i>	22
C “Beren” Compagnie	23
<i>Oefening Chariot Rhino</i>	23
<i>Battlefield tour en beëdiging Colijnsplaat februari 2024</i>	24
<i>Oefening Hostile Fuselier C Beren Compagnie.</i>	25
D “Springbok” Compagnie	27
<i>Ereschildwacht op de Dam bij staatsbezoek President van Zuid-Korea</i>	27
<i>Purple Windmill</i>	28
<i>SCORPION STING</i>	28
<i>Antitank functie-opleiding</i>	30
Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene	31
<i>Een Brits 25-ponder geschut voor de Regimentsverzameling</i>	31

De totstandkoming van de Vaandeldrager wordt mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (Vfonds). Vfonds kan mede dank zij inkomsten uit loterijen jaarlijks 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit oorlog en conflict, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Tekst: Kolonel der Fuseliers b.d. Willem Verweij

Het bataljon gaat door

De kerstperiode ligt al weer maanden achter ons; tijd voor een nieuwe Vaandeldrager! In dit nummer veel aandacht voor het actieve/parate gedeelte van ons Regiment. Oefening baart kunst! Was het bataljon op 11 januari nog nagenoeg compleet aangetreden; inmiddels is het bataljon alweer verspreid over diverse oefenlocaties met als hoogtepunt de oefeningen in de Steadfast serie; de grootste NAVO-oefening sinds tijden.

Oekraïne en Midden-Oosten

In de toestand in de oorlog van Rusland tegen Oekraïne is, helaas, weinig verandering gekomen. Ondanks hevige strijd en uitgebreide hulp, lijkt de oorlog zich tactisch te stabiliseren. Voortdurende hulp, zowel materieel als in training en opleiding aan Oekraïne blijft belangrijk. Inmiddels hebben alle compagnieën van het bataljon al een bijdrage aan opleiding en training van Oekraïense militairen geleverd. Recent konden zij rekenen op koninklijke belangstelling. Ook in het Midden-Oosten neemt het conflict regionale proporties aan. De hoop op een vreedzame beëindiging van het conflict en een toekomst waarin (min of meer) vreedzaam samenleven mogelijk is lijkt steeds verder weg te geraken

Traditie

Ons regiment heeft een jonge traditie, maar wel een goed gedragen traditie. Traditie voor een eenheid moet versterkend werken en een onderlinge band smeden. In de afgelopen periode heeft het Regiment haar uiterste best gedaan aan traditiebeleving inhoud te geven. De Regimentsjaardag, afgelopen januari, en de Traditieweek zijn daar voorbeelden van. In dit nummer impressies van deze gebeurtenissen.

Traditie werkt ook wervend! Met gepaste trots zagen we afgelopen Regimentsjaardag een nagenoeg volledig gevuld bataljon/Regiment aangetreden staan. Zeker in deze tijd geen vanzelfsprekendheid!

Traditiebeleving is verbonden met het verleden van ons Regiment. Het verhaal van het collectieve verleden van ons Regiment is fysiek zichtbaar in ons Museum. Hans Sonnemans en zijn team van vrijwilligers breiden de verzameling steeds verder uit. In dit nummer is er weer een artikel over een recente aanwinst van onze Regimentsverzameling.

Inleverdatum kopij Vaandeldrager 146

Het is ons voornemen Vaandeldrager 146 in september 2024 uit te geven. Kopij is echter welkom vanaf heden. De redactie verzoekt u om de tekst als "platte tekst" (dus in Word en zonder 'ingebouwde' foto's) in te leveren. Eventuele foto's als bijlage ("attachment") in de mail bijvoegen.

De uiterste inleverdatum is vrijdag 16 augustus 2024

Van de Regimentscommandant

Tekst: Regimentscommandant Luitenant-kolonel der Fuseliers Niels Verhoef

Beste regimentsgenoten, Fuseliers,

Op het moment dat deze Vaandeldrager op de mat valt, zit 17 Battlegroup in de vierde aaneengesloten oefenweek van de oefening GRAND QUADRIGA. In deze oefening, onderdeel van de grote NAVO oefening STEADFAST DEFENDER, laten we samen met onze Duitse

collega's van 10. Panzerdivision zien dat we willen en kunnen reageren op een bedreiging van NAVO grondgebied. Twee jaar na de Russische aanval op Oekraïne zijn zowel

de Landmacht als de NAVO in de hoogste versnelling om gereed te staan om een eventuele Russische bedreiging van NAVO-grondgebied af te schrikken of te stoppen. En ons bataljon speelt daar een belangrijke rol in. Na drie jaar paraat te staan als spearhead van de Very High Readiness Joint Task Force, schalen we nu verder op. Vanaf komend jaar staan we als 17 Battlegroup gereed om, in het verband van 13 Lichte Brigade en de Duitse 10. Panzerdivision, onderdeel te zijn van NAVO's New Force Model. En dat vraagt training. Veel training.

Tegelijkertijd is onze B Compagnie in Engeland druk bezig met OPERATIE INTERFLEX. Ook Zijne Majesteit Koning Willem-Alexander verblijdde de deelnemende Fuseliers met zijn bezoek, in gezelschap van de pas aangetreden Commandant Landstrijdkrachten Luitenant-generaal Jan Swillens. Als u dit leest zijn de Eagles net terug van een zeer geslaagde opdracht.

Als Garderegiment Fuseliers Prinses Irene hebben we nu 1.600 Oekraïense collega's op mogen leiden. En met een link naar onze historie voelt dat goed. We hebben na ruim 80 jaar onze ereschuld terugbetaald. Maar daar stopt het niet. Dit jaar zullen anderen de training overnemen, maar als het nodig is staan wij volgend jaar weer klaar voor INTERFLEX, of welke andere bijdrage we ook kunnen leveren. Een ander deel van de Bcie heeft afgelopen periode een significante bijdrage geleverd aan de zesweekse oefening ALLIED EXPEDITIONARY WARFIGHTING EXPERIENCE in Amerika. Deze oefening richt zich in internationaal verband op de toekomst middels het beproeven van diverse innovatieve middelen. Naast dat we hier ook zelf veel hebben geleerd en de kans hebben gehad in Amerika te trainen, hebben onze Fuseliers ook hier een prima indruk achtergelaten. Een Fuselier, ongeacht rang of stand, kun je een opdracht geven en een Fuselier geeft niet op totdat die opdracht is gehaald.

Onze C Compagnie is inmiddels goed op dreef met het Basis-X jaar. 29 februari hebben we ruim 100 nieuwe Fuseliers mogen beëdigen in Colijnsplaat. Mooi om te zien hoe welkom we daar zijn en mooi om te zien dat het nog steeds goed gaat met de vulling! En een goede kans om de banden met 13 Stafstafcompagnie weer aan te halen en onze dienjaar militairen onderdeel te maken van het Regiment. In

deze tijd zien we ook dat een jaar lang in isolatie opwerken tot pelotonsniveau niet meer past binnen de huidige veiligheidssituatie. Tijd om op te werken nemen we nog steeds, maar dat doen we zoveel als mogelijk in de context van het bataljon.

De Tijgers van onze A Compagnie zitten volop in het zwaartepunt voor wat betreft trainen op compagniesniveau. De nieuwe compagniesleiding heeft een vliegende start met een veelvoud aan oefeningen geleid door het bataljon of als onderdeel van het bataljon. Na deze oefencyclus zullen zij zich langzaam gaan richten op het ondersteunen van initiële en functieopleidingen, zodat ook de Acie weer op volledige sterkte aan kan vangen met het Basis-X jaar in 2025.

Ook de D Compagnie is druk bezig zich te richten op hun hoofdtak; in tijd en ruimte vechten voor de andere compagnieën. Dat vraagt om een hoge mate van zelfstandigheid, doorzettingsvermogen en vakmanschap. Naast trainingen op de wapensystemen en de fysieke component is voor de Dcie als geen ander de mentale component belangrijk. Goed om te zien dat daar aandacht aan wordt besteed.

Terwijl het bataljon druk is lopen de Regimentsactiviteiten gewoon door. We kijken terug op een geslaagde Regimentsjaardag waarin we weer hebben kunnen werken aan onze onderlinge verbondenheid. Goed om te zien dat steeds meer oudgedienden meelopen met de cross. Ik daag u uit om volgend jaar ook gezellig mee te lopen! Als Regimentscommandant ben ik in deze tijd erg blij met alle ondersteuning vanuit de diverse verenigingen en stichtingen. Mooi om te zien dat de aandacht, erkenning, waardering en respect voor alle actief dienende en niet-actief-dienende Fuseliers doorloopt met warme aandacht. Zeker in aanloop naar 80 jaar D-Day en 80 jaar bevrijding wordt daar veel werk verzet. En mooi om te zien dat we op 26 april, met de camouflage waarschijnlijk nog achter onze oren, weer voor een bloemenhulde bij Zijne Majesteit de Koning staan. Wat is het mooi om bij deze eenheid te mogen dienen!

Uw trotse Regimentscommandant

Van de Stichting Brigade en Garde

*Tekst: Arie Vermeij, Brigade-generaal der Fuseliers b.d.
Voorzitter Stichting Brigade en Garde*

Regimentsjaardag en donaties voor Steunfonds

Op 11 januari vierden we de 83e verjaardag van ons Regiment, daarbij werd stilgestaan bij het gemis van Rudi Hemmes, Frans van der Meeren en de voorman van de Indië-veteranen Harry Vleeming. Er was een mooie opkomst en er heerste een gezellige kameraadschappelijke sfeer! Tijdens de waardige ceremoniële herdenking en viering, werden er twee donaties vanuit de VVOGFPI en vanuit de VVVGFP overhandigd aan ondergetekende als Voorzitter van het

Steunfonds Prinses Irene en het Generaal Noothoven van Goor Fonds. Generaal-majoor b.d. Hans van der Louw als Voorzitter van de Vereniging Van Officiëren GFPI overhandigde mij een mooie cheque van 1500€ en Brigade-generaal Roland de Jong als Voorzitter van de Vereniging Van Veteranen GFPI overhandigde mij ook een mooie donatie van 1500€ voor het Steunfonds. Waarvoor heel veel dank! Zo kunnen wij kameraden in de problemen blijven helpen en ondersteunen!

Ten slotte bedank ik het bestuur van de VVVGFPi voor de leuke verrassing: op de jaarvergadering van de VVVGFPi werd aan mij de erepenning van de vereniging toegekend. Je weet wel dat je bijdraagt aan goede dingen, maar toch is het heel leuk als daar ook eens op deze wijze waardering voor wordt uitgesproken!

In Memoriam Jan Schuurman.

Eind 2023 is Jan Schuurman overleden, onze aanvoerder van het "paradepeloton" van de Indiëbataljons. Jan was een voorbeeld voor velen, hij haalde tot voor kort zijn peloton ook jaarlijks met steun van Nicole Hooft in Bronbeek bij elkaar en hield dat tot op hoge leeftijd vol. Wij wensen familie en andere dierbaren veel sterkte toe. Jan, rust in vrede!

6 juni 2024 80 jaar geleden D-Day

De herdenking van de Invasie in Normandië door het regiment zal weer plaatsvinden in Arromanches, maar buiten het parate 17 Painbat GFPI zullen er slechts enkele sleutelfunctionarissen van het regiment aanwezig kunnen zijn. Dit hangt vooral samen met de strenge veiligheidsmaatregelen van de Franse overheid, die dit eigenlijk als een "soort vooroefening" zien voor de Olympische spelen een maand later. Daar herdenken we wat er toen is gebeurd en we geven vooral ook de boodschap door aan de jonge Fuseliers, over wat daar is gebeurd en "FREEDOM IS NOT FREE".

In het United Kingdom hebben de Britten, als start voor deze herdenkingen, van alle 12 deelnemende landen één naam van een Tweede Wereldoorlog-veteraan toegevoegd op de herdenkingsplaquette in Portsmouth. Voor Nederland viel de eer aan onze nu 98-jarige Max Wolff van de Prinses Irene Brigade. We hopen dat Max, ondanks zijn broze gezondheid, toch ook in Arromanches aanwezig kan zijn.

Reünies, kameraadschap en saamhorigheid: Reunie SFOR-5 21 september 2024.

Volgens mij waarderen we het "elkaar ontmoeten, de mooie gesprekken en de kameraadschap" na COVID nog veel meer dan ervoor. Mooi dat er al weer zoveel reünies op de kazerne in Oirschot zijn geweest! Op 21 september wordt weer de algemene jaarreunie van de VVVGFPi georganiseerd, met als thema dit jaar SFOR-5. Tja dat bedenkt je hoe snel de tijd voorbij vliegt, want het is al weer 25 jaar geleden dat wij onze missie; "Vrede en Wederopbouw" in Bosnië uitvoerden. Inmiddels zijn we via het bekende sneeuwbalstelsel iedereen van SFOR-5 aan het mobiliseren om op de reunie gezellig bij te komen praten. Prachtig om te merken dat iedereen razend enthousiast is om de boodschap "kom ook" door te geven. Ga daar vooral mee door, zet het in je agenda, maar de formele uitnodiging en de inschrijving via de website volgen pas tegen de zomer.

Nederlandse Veteranendag 2024

Op 29 juni is het weer zover, de grote veteranendag in Den Haag. Op het Malieveld is onze VVVGFPi-huiskamer en ons GFPI-veteranendetachement dat meeloopt tijdens het defilé.

Vorig jaar (2023) heeft bijna iedere deelnemer van 2022 een buddy meegebracht en liepen we met circa 25 man het defilé. Mijn grote wens is dat jullie ook dit jaar allemaal weer een buddy meebrengen, zodat het detachement weer verdubbeld! Tenue mag Veteranentenu of Oranje polo met spijkerbroek zijn; allemaal prima. Opgave via de website van het Veteranen Instituut. Dit staat ook allemaal beschreven in de brief die al veel mensen van Voorzitter VVVGFPi hebben ontvangen. Dus gewoon meedoen met je buddy en zeker voor alle officieren en onderofficieren geldt: "Goed voorbeeld doet goed volgen!!"

In memoriam

Onze regimentsvrijwilligster Melanie heeft het ledenbestand van de VOSIB vergeleken met de gegevens van het Veteranen-instituut. Zij ontdekte een aantal "Sobats" die inmiddels zijn overleden, maar waarvan ons bataljon en regiment op enigerlei wijze geen melding heeft kunnen vastleggen.

Toch vinden wij het belangrijk om de regimentsgenoten en met name natuurlijk de nog levende Sobats, hierover te informeren. Daarom plaatsen wij hieronder alsnog uit diep respect een uitgebreid In Memoriam van de Vereniging Oud-Strijders Indiëbataljons (VOSIB) in alfabetisch-lexicografische volgorde, zij het helaas zonder de plaats van overlijden, omdat die bij ons niet bekend is.

En hoewel het in sommige gevallen inmiddels al weer een flink aantal jaren geleden is, willen wij de nabestaanden toch oprecht condoleren met het verlies van hun dierbare. Mogen zij allen rusten in vrede!

De heer/Mevrouw	Datum overlijden	De heer/Mevrouw	Datum overlijden
3de Bataljon GRPI		6de Bataljon GRPI	
A. Brok	4-2-2017	F. van Arum	29-1-2015
F.J. van de Heuvel	4-1-2004	A.J. van Ast	10-11-2016
J. Hiemstra	onbekend	Th. C. van Bakkum	2-10-2023
J. Janknecht	31-1-2022	F. Beemsterboer	15-3-2012
A.J.H. Ketelaars	27-9-2019	G. Beijeman	14-10-2014
W. Klappe	6-12-2014	Th. Bloks	25-3-2012
P. Lievense	3-2-2016	D. G. Broeder	3-4-2012
J.L. Maaswinkel	1-4-2022	H.B. Burgersdijk	2-11-2020
A. Nefs	23-5-2020	K. Coelingh	2-1-2015
A.M. van de Pas	11-11-2021	M. van Eyk	15-9-2003
J. Schuurman	2-12-2023	A.P.J. Frequin	28-5-2023
A. Kusse	19-3-2017	B.A. Groeneveld	23-2-2023
4de Bataljon GRPI		A.R. de Haan	27-9-2012
M. van Asselt	21-1-2019	D. de Lijster	14-11-2008
W. van Blijderveen	1-1-1999	J.N. van de Linden	onbekend
J.H. Buijs	26-3-2018	J.N.J. van Munster	16-5-2023
J.H. Faassen	27-3-2020	A. Nouwen	23-5-2009
S. Heins	19-12-2017	J.J. Nuyens	8-9-2019
H. Izeboud	7-9-2022	Pasveer	3-12-2018
P.C. Kuiper	18-10-2001	J.H. van Rijswijk	onbekend
W. van Looyengloed	11-11-2021	E.W. Rutjes	14-12-2003
H.A. van Luijk	11-2-2015	P.Th.J. Rutten	11-2-2010
A. Sinnige	30-4-2023	G.J. Sanou	29-10-2015
5de Bataljon GRPI		A.G. Scheerboom	15-8-2015
F. van Beersum	30-3-2020	A.D. Stigter	22-11-2014
C. Breddels	onbekend	C.W. Wulff	14-11-2010
G. Bussmann	1-3-2015	7de Bataljon GRPI	
A. Hagoort	21-2-2021	B.J. Blikman	18-6-2016
J.Th.L. Hazekamp	15-7-2020	H. Dolstra	18-4-2018
Th. Janssen	30-11-2011	G. van Ekris	onbekend
H.H. Nijman	12-9-2020	A. Goudzwaard	12-10-2022
J.P.J. Verbraeken	3-8-2021	A.J. van Leusden	26-3-2023
H. Zuydgeest	22-3-2015	G.C. Leyser	24-6-2019
		D. Tibben	9-1-2023
		A. Vogelzang	9-8-2021
		L.Th.A. van Vugt	22-10-2017
		C.P. Walstra	12-12-2022
		J.C. Wolters	7-11-2023

Daarnaast was er helaas ook een overlijden van een oud-legerpredikant tijdens IFOR-2. Uiteraard wensen we zijn familie ook veel sterkte bij dit verlies. Dat hij moge rusten in vrede!

De heer/Mevrouw

Datum overlijden

Plaats overlijden

17 Painfbat IFOR-2

B. Hengeveld, oud-legerpredikant

5-2-2024

Huizen

Vereniging Van Veteranen GFPI

Voorzitter: Brigade-generaal Roland de Jong, adres via secretariaat.

Secretaris: Luitenant-kolonel b.d. Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom, contact: VVVGFPi@fuseliers.nl

Penningmeester/ledenadministratie: Corné Brands, Bijsterveldenlaan 72, 5045 ZV Tilburg. Tel: 06-40727265.

E-mail: brandsacm@tele2.nl

Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. Vereniging Van Veteranen Garderegiment Fuseliers Prinses Irene

Voor meer informatie: www.fuseliers.nl

*Tekst: Brigadegeneraal der Fuseliers Roland de Jong
Voorzitter Vereniging Van Veteranen GFPI*

Regimentsjaardag

Traditiegetrouw trapt het Regiment het jaar af met de Regimentsjaardag. Dat was ook 11 januari j.l. het geval. De dagen, of liever gezegd, de weken ervoor kwam het water met bakken uit de hemel, maar gelukkig was het die dag droog en zelfs wat zonnig. De Oirschotse Heide stond echter onder water, waardoor de regimentscross een andere route kende en in zijn geheel over het kazerneterrein ging. Over tradities gesproken: ook dit jaar waren het onze Belgische collega's die er met de winst op de cross vandoor gingen en niet zo'n beetje ook! Dat blijft pijnlijk, maar een diepe buiging is op zijn plaats.

Voordat het startschot van de cross klonk, was er natuurlijk eerst een appèl. Ook dat is traditie. Hoewel... ik bespeurde toch een paar wijzigingen in het protocol, dus afwijken van tradities kan dus toch. Of de nieuwe invulling van het appèl door de Regimentscommandant vanuit alle gelederen werd gewaardeerd, weet ik niet. Mocht iemand ergens wat van vinden, bespreek het dan vooral met hem. Hoe dan ook, ik was zeer verheugd dat ik ook dit jaar op het be-

treffende appèl een cheque ter waarde van 1500 euro kon overhandigen namens de VVVGFPi aan de voorzitter van de Stichting Steunfonds Prinses Irene en Generaal Noothoven van Goor Fonds. De voorzitter, Brigadegeneraal b.d. Arie Vermeij, legde in het kort nog even de historie en de doelstelling uit van het Steunfonds. Deze is heel kortgezegd financiële steun te verlenen aan veteranen en (voormalige) leden van ons Garderegiment, waar dit naar oordeel van het bestuur noodzakelijk is.

Zoals altijd was de Regimentsjaardag een gezellige dag en een mooi moment om weer vele leden te ontmoeten.

Algemene ledenvergadering

Zoals aangekondigd in de vorige column hadden we de Algemene Ledenvergadering van onze vereniging gekoppeld aan de Regimentsjaardag. Het nuttige combineren met het aangename zal ik maar zeggen. Het bestuur was verheugd dat naast de fysiek aanwezige 26 stemgerechtigde leden ook nog eens 85 leden via het opgestuurde formulier hun stem hadden laten gelden. De hybride vorm van een ALV werkt dus echt. Tijdens de vergadering kreeg de Regimentscommandant de ruimte om de aanwezigen de laatste stand van zaken te geven over het Afghanistan-onderzoek. Zoals ik in de vorige editie al aangaf heeft het Kabinet opdracht gegeven om de 20 jaar lange Nederlandse inzet in Afghanistan onafhankelijk, extern en wetenschappelijk te laten onderzoeken. Het is nog onduidelijk hoe dit onderzoek precies wordt vormgegeven en of daarvoor veteranen worden geïnterviewd en wat daarbij dan hun 'rechtspositie' is. Zo gauw hier meer duidelijkheid over komt, zal ik daarover berichten.

De ALV werd afgesloten met de benoeming van Lid van Verdienste en het uitreiken van de Erepennig VVVGFPi aan Brigadegeneraal b.d. Arie Vermeij. Hij heeft aan de wieg

gestaan van onze vereniging en is jarenlang voorzitter geweest. Door zijn inspanningen hebben we als Regiment en vereniging lichtjaren voorsprong op andere regimenten en staat er een solide organisatie. Daar heeft veel tijd en energie van Arie in gezeten en de benoeming is meer dan verdiend!

Natuurlijk zijn alle andere zaken die in een ALV aan de orde horen te komen ook gepasseerd. Het voert te ver om die hier allemaal te benoemen, maar een uitgebreid verslag is terug te vinden op onze site op www.fuseliers.nl

MAX TO THE MAX

Geweldig om te zien dat één van onze veteranen in de afgelopen periode veel aandacht heeft gekregen. En wat voor een veteraan: onze 98-jarige Max Wolff! Een man wiens familie veel leed is aangedaan in de Tweede Wereldoorlog en daardoor vastbesloten was zich aan te sluiten bij de geallieerden en al met al werd ingedeeld bij de Princess Irenebrigade die werd opgericht in Engeland. Ik ga hier niet zijn hele levensverhaal uit de doeken doen. Dat hoeft ook niet want hierover is een heuse tentoonstelling ingericht in het Airborne Museum at the Bridge in Arnhem met de titel 'Max Wolff: Van Vluchteling tot Bevrijder'. De tentoonstelling loopt al vanaf 4 november 2023 en is te zien tot 24 april 2024.

Max Wolff in 1944

Verder is de naam van onze veteraan Max Wolff eind februari toegevoegd op een herdenkingsplaquette in het Britse Portsmouth. Vanaf deze locatie vertrok de vloot voor de grootschalige landing in Normandië op 6 juni 1944, beter bekend als 'D-Day'. Binnenkort is dit precies 80 jaar geleden en als startschot voor de officiële herdenking voegden de Britten twaalf namen toe op de plaquette. Eén uit elk ander geallieerd land dat deelnam aan de operatie. Voor ons land werd dat dus Max Wolff. Een mooi eerbetoon aan onze immer vrolijke oud-strijder.

Reünie BCIE BG-10

Zoals eerder in mijn columns aangegeven is het faciliteren van kleinere reünies naast het organiseren van onze eigen jaarlijkse reünie één van onze doelstellingen. Hieronder volgt een ingezonden verslagje van een dergelijke reünie.

Donderdag 30 november was het eindelijk zo ver. Na ruim veertien jaar kwamen we als de B Eagle Compagnie weer bij elkaar. De B Compagnie was in 2009 ingezet in Afghanistan bij BG 10 waarvoor we helaas om operationele redenen een peloton naar Tarin Kowt moesten sturen, terwijl de rest van de compagnie in Deh Rawood ingezet werd. Desondanks is deze hechte club altijd een eenheid gebleven zelfs veertien jaar na dato! Dit was duidelijk te zien aan de hoge opkomst van deze mooie eenheid. Aangezien de eerste mensen bijna met FLO gaan wordt het belang van samen herdenken en herinneringen ophalen alleen maar groter. Er werd dan ook al snel bepaald dat we vanaf nu om de twee jaar bij elkaar gaan komen. Dit kan ook makkelijk gezien de geweldige ondersteuning die we hebben gehad van het Regiment en de VVVGFI, met name van Mel en Corné.

We zijn het Regiment erg dankbaar dat we in de huiskamer van I 7 GFPI, het Congleton, deze happening mochten houden onder het genot van een glaasje Calvados, geschonken door de BA en kijken er naar uit elkaar over twee jaar weer te zien.

Lkol Serge Maas

Vaandelopschriften

Recentelijk viel er in het NRC een vrij negatief bericht te lezen over de beoordeling en toekenning van de Vaandelopschriften naar aanleiding van ons militaire optreden in Afghanistan. Mij was volledig onduidelijk welk maatschappelijk doel werd beoogd met dit artikel of welke discussie de schrijvers wilden opstarten. Dat de stellers mogelijk op de ziel staan te dansen van vele veteranen, waaronder hen die fysiek of mentaal gewond zijn geraakt, nemen ze kennelijk op de koop toe. Zoals gewoonlijk laat ik in mijn column reacties op allerlei onderzoeken achterwege. Als vereniging laten wij de woordvoering graag over aan het Nederlands Veteranen Instituut, onze koepelorganisatie, en het nationaal Veteranen Platform. Het enige wat ik wil zeggen, is dat ik onverminderd trots ben op de verrichtingen van alle eenheden en veteranen die alles in het werk hebben gesteld om van Afghanistan een betere en veiligere plek op aarde te maken. Dat hebben we gedaan door fysiek daar aanwezig te zijn en niet door op grote afstand vanuit de luie stoel een mening te vormen. Ik ben dus ook nog steeds even trots op alle opschriften op ons Vaandel. Zoals een collega van mij zei: "De Vaandelopschriften en de Koninklijke Besluiten zullen langer voortleven dan dit artikel." Daar sluit ik me graag bij aan en daarmee hebben we er genoeg over gezegd.

Vooruitblik komende activiteiten

Graag deel ik de activiteiten die in de komende maanden op de rol staan. Reünie KFOR-2 (Acie) op 16 mei, reünie Battle Group-11 (Acie) op 31 mei en Battle Group-9 (Ccie) op 22 juni. Verder hebben we natuurlijk de Nederlandse Veteranendag op 29 juni en de toertocht GFPI op 9 augustus. Last but not least onze jaarlijkse reünie van de VVVGFI op zaterdag 21 september, waarbij elke veteraan van de VV-

VGFI welkom is en waarbij 17(NL)Mechbat GFPI / SFOR 5 de thema-eenheid zal zijn.

We hopen jullie op één van deze activiteiten te mogen begroeten.

Uw voorzitter

Vereniging van Oud-Strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Contactpersoon: Nelleke Swinkels – van de Vorst

Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of e-mailadres: nellekeswinkels@gmail.com. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857. Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.

Website: www.fuseliers.nl en www.prinsesirenebrigade.nl

Hij trouwde met een Engels meisje dat munitie voor de Spitfires maakte

In de NRC is een rubriek opgenomen, getiteld “Mijn ouders”. Lezers kunnen foto's van hun ouders insturen.

Jacqueline van den Berg, lid van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers, stuurde een foto van haar ouders Anne Elizabeth Agnes van den Berg-Bibby (1920-2015) en Hendrik van den Berg (1909-1989). Henk was lid van de Prinses Irene Brigade. Het verhaal met de foto, geschreven door Ward op den Brouw, heeft op 13 februari 2024 in de NRC gestaan.

Juli 1952. Daar staan ze, op een kade in Rotterdam. Mijn vader, net terug uit de Koreaanse Oorlog – zijn tweede oorlog! Mijn stralende moeder in een nieuw mantelpakje.

Vader was marechaussee en na de capitulatie op 14 mei 1940 vertrok hij richting Frankrijk en daarna naar Engeland. Hij werd daar ingedeeld bij wat later de Prinses Irene Brigade zou worden genoemd en kreeg al gauw verkering met een mooi Engels meisje. Ze werkte 's nachts in de munitiefabriek; munitie voor de Spitfires maakte ze. Al snel trouwden ze.

September 1944. De Prinses Irene Brigade komt in de nacht na mijn vaders verjaardag de Belgisch-Nederlandse grens over, de bevrijders! Pas in mei 1945 ziet hij mijn moeder terug en het duurt tot augustus voordat zij naar Nederland overkomt, in een Dakota, zittend op de grond met haar dochttertje. Mijn moeder – lippenstift, nylonkousen en schoenen met hakken – arriveert in Rotterdam bij de Hollandse familie, die honger heeft geleden. Wat ze wil drinken.

„Coffee? Two sugar and cream please.” Hun monden vallen open. Alles is nog op de bon. Maar ze heeft wel fietsbanden meegenomen en dat maakt veel goed.

Jacqueline, de tweede dochter, word geboren in het geconfisqueerde huis van een NSB'er. Het moet gedeeld worden met een andere militair, die ook een Engelse vrouw heeft. 1951. Jacqueline is 4 jaar oud. Groot Amerikaans oorlogsschip, fanfaremuziek en huilende vrouwen. Mijn moeder zwaaiend en roepend „Harry, Harry”, maar ik zie mijn vader helemaal niet. Wekenlang, tegen etenstijd, kijk ik door de brievenbus of hij al terugkomt. De man die terugkeert, bruin en mager, lijkt wel iemand anders. Langzaam wordt hij weer mijn vader, maar is het wel diezelfde man die een jaar eerder was vertrokken?”

Vereniging van Oud-Strijders Indië-Bataljons Garderegiment Prinses Irene

Organisatie: VVVGFI. Contactpersoon Lkol Benjamin Hoeberichts, p/a 17 Painbat GFPI VOSIB, Postbus 33, 5688 ZG Oirschot. Tel. 06-15006790. E-mail: VOSGRPI@Fuseliers.nl
Bankrekening (IBAN): NL64 ABNA 0563 2686 11 t.n.v. VVVGFI

Gedenkboekje van het 4^e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene 1946-1950 (vervolg van Vaandeldrager 143)

Tekst: Theo Masselink

Noot van de redacteur: de navolgende tekst is onveranderd en integraal overgenomen van het originele document.

Vliegtuigbommen van 250 kilo waren naast de locomotieven opgestapeld, doch hadden zij niet meer de tijd gehad om de lonten aan te steken. Nadat de eerste colonne de voornaamste punten had bezet en haar positie had ingenomen bleek dat de tweede colonne in moeilijkheden was geraakt. Zij waren opgerukt totdat ze bij Kanigoro, een paar kilometer voor Blitar, voor een opgeblazen brug kwamen te staan. Bovendien raakte een van de wagens defect, maar dat was nog niet alles. Opeens werden zij verrast door een vrij sterke afdeling TNI die van vrij korte afstand met man en macht begon te vuren. De defecte wagen kon niet terugschieten en al spoedig waren bij de Huzaren van Boreel een paar gewonden. Door het kordaat optreden van het peloton van onze eerste compagnie dat met de colonne was meegegaan konden de gewonden worden afgevoerd en tenslotte werd de vijand op de vlucht gedreven. Later op de dag werd deze colonne naar Blitar gedirigeerd.

Op de 21e december om 9 uur in de morgen was Blitar bezet door de Nederlandse troepen. Helaas was het bezetten van de stad niet zonder bloedverlies gegaan. Er waren aan onze zijde 2 doden en 5 gewonden te betreuren. Een opmerkelijk feit is dat de eerste compagnie slechts een gewonde had, alhoewel de meesten van hen boven op de gepantserde voertuigen hadden gezeten en steeds aan alle beschietingen blootgesteld waren. In de namiddag concentreerden de Huzaren van Boreel zich nabij het klooster aan de noordoostzijde van de stad gelegen. De eerste compagnie, die nog slechts over 50 man beschikte, zag zich voor de moeilijke taak gesteld om gedurende de nacht met dit geringe aantal infanteristen de voornaamste punten in de stad bezet te houden. De vijand had dit gauw door en ondernam die nacht 'n flinke aanval waarbij vooral het telegraaf- en postkantoor het zwaar te verduren had. Er was daar een bezetting van 16 man, waarvan er 8 ziek lagen met dysenterie als gevolg van het drinken van ondeugdelijk putwater. Tegen 2 uur in de nacht kwam de vijand opzetten en sloot het telegraafkantoor aan alle zijden in. Aan een

zijde brachten zij toen een zware mitrailleur in stelling in een leegstaand huis en van de andere zijde begonnen zij met mortieren te schieten. De mortierbommen ontploften voor en achter het telegraafkantoor. Plotseling kwam er een door het dak en bleef in het plafond steken, zonder te ontploffen. Op de grond recht onder de plaats waar de mortierbom in het plafond hing lag een vliegtuigbom van 500 kg. Deze was daar door de TNI gedeponneerd om het telegraafkantoor op te blazen, maar door de snelle bezetting van de stad door onze troepen hadden zij niet meer de gelegenheid gekregen om deze bom tot ontploffing te brengen. De infanteriebezetting kon dit ding niet verwijderen en zo waren wij genoodzaakt om met dit souvenir te blijven zitten. Vrij dicht naast de vliegtuigbom lagen de 8 zieke militairen. Onder luid Madjoe en Merdeka probeerde de vijand naar voren te stormen. Onze 8 gezonde mannen weerden zich dapper. De Brenschutter had zich opgesteld in de tuin van het gebouw aan de straatzijde. Op slechts vijftien meter van de voorgevel werden de aanvallers dodelijk getroffen door de Brenschutter, waardoor een spoedig einde van de aanval volgde.

Bij het aanbreken van de dag werden de gedode soldaten, de wapens en munitie snel weggehaald. Het was voor de doodvermoeide infanteristen een verademing toen zij tegen elf uur in de morgen de gestuurde versterking van het bataljon zagen aankomen. Een paar dagen later op 4 januari 1949 kreeg de eerste compagnie opdracht om naar Wlingi te gaan. En zo geschiedde het dat de eerste compagnie toch in Wlingi belandde.

Hiermee was de 2e politionele actie ten einde. Het gehele gebied was bezet door de inmiddels afgematte Nederlandse troepen. Djokjakarta was gevallen en Soekarno was gevangen genomen. Verdeeld over het gehele gebied werden bewakingsposten uitgezet. Het hoofdkwartier van ons bataljon werd gevestigd in Blitar. Ook wij kregen een riantte woning toebedeeld. Nu de rust was teruggekeerd konden wij weer onderlinge briefwisseling van en naar de diverse buitenposten hervatten. De rust in het bataljon was teruggekeerd, zo dacht iedereen. Een tijdlang was dat ook

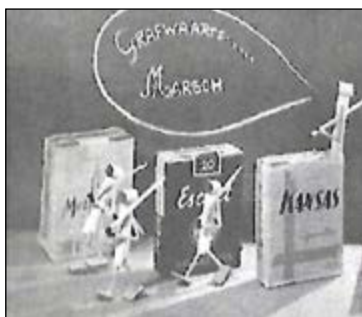
zo. Men ging allerhande activiteiten organiseren. Te beginnen met voetbalwedstrijden, volleybal en gezellige avonden met muziek. De "Ireneband" en cabaretgroep werden weer in het leven geroepen. Dagtochten werden georganiseerd naar Soerabaja. Het al vanaf het begin bestaande bataljons nieuwsblad "DE RIMBOE-EXPRESS" werd weer nieuw leven ingeblazen. Hoe moeilijk of dat allemaal ook ging, steeds kwam er weer een oplossing in een of andere vorm. Men moet zich voorstellen, er was geen papier, geen inkt, geen nietjes en nog geen stencilmachine. De kwartier-

meester bleek al gauw voor een en ander te zorgen. Alleen het stencilen kostte veel hoofdbrekers. Al snel kwam van alle buitenposten verhalen binnen over het wel en wee en de belevingen van hun compagnie of peloton. Ook voor het stencilwerk kwam een oplossing. Elke week gingen 2 correspondenten, Bellersen en de Vries, op de limonade-wagen van 8 uur vanuit Modjokerto richting Soerabaja met de copy om laat in de middag weer terug te keren met de gedrukte Rimboe-Express.

SOERABAJA

*Een stad om tijdens een dag verlof veel te beleven,
En ook tijdens zo'n dag het soldij uit te geven.
Zo'n dag begon met het ophalen van de M.T. voertuigen,
De makkers op eenzame voorposten stonden dan te juichen.
Het was geen busreis zoals wij thans gewend zijn,
Het zitten op houten banken gaf wel enige pijn.
Desondanks was het voor hun een feest zo'n dag te beleven,
Waar je ook makkelijk je hele maandsalaris uit kon geven.
Het begon altijd bij Marijke Cantine, bij eenieder wel bekend,
En men raakte aan verschillende omgangsvormen snel gewend.
Vaak werd ook een bezoek gebracht aan de Mariniersclub in deze stad,
Daar was alles in overvloed, maar daarmee had je het ook wel gehad.
De cultuurverschillen van de strijdmachten tussen de twee groepen,
Kwam dan ook dikwijls tot gevechten tussen de aanwezige troepen.
Vaak werd er ook de Pasar Basar bezocht om iets voor thuis te kopen,
En werd door de lange hoofdstraat van deze warme stad gelopen.
Aan het einde van zo'n dag stonden de M.T. voertuigen weer gereed,
Die de infanteristen, zonder poen, naar de voorposten terug reed.*

De 500 stuks sigaretten die maandelijks door de Welfare dienst werden verstrekt waren voor het merendeel van het merk Highway, het is een slechte kwaliteit en werden door de meeste makkers ook niet op prijs gesteld. De prijs was drie gulden. Velen verkochten hun maandrantsoen op de pasar, tenminste als ze daar de kans voor kregen. Deze stinkstokken brachten dan 80 cent per pakje van 20 stuks op.

In de Prinses Marijke Club te Soerabaja is goede shag te koop voor 65 cent per pakje en daar werd dan ook vaak gebruik van gemaakt. Er werden ook wel Engelse en Amerikaanse sigaretten in tinnetjes verkocht, maar die zijn een stuk duurder.

OPMERKINGEN EN WENSEN VAN EEN INFANTERIST

*Zijn voeding die vaak te wensen overlaat,
Het verlangen naar huis dat nimmer over gaat.
De kameraadschap met zijn mede lotgenoten,
De munitie die heel dikwijls wordt verschoten.
Het grote onraad dat vaak ook niet valt te bespeuren,
Mijnen en bommen die delen van de weg open scheuren.
Ter bescherming van malaria het gebruik van de klamboe,
En de vele zorgen die worden overgenomen door de baboe.
Onze Luitenant die waakt over het gedrag van Jan Soldaat,
Maar toch ook wel bij alle gevaren in de eerste linie staat.
De recreatie die heel veel te wensen overlaat,
Het uitkijken naar post, dat nimmer over gaat.
Tenslotte het bericht dat eens zal worden gegeven,
Dat men de terugreis naar Holland weer mag beleven.*

Fuseliers toen en nu.....!

Tekst: Melanie Giesen-Schuurmans

In deze rubriek wil ik graag iemand aan het woord laten die een verleden heeft bij het Regiment en nu lid is van de VVVGFPi. Hoe gaat het nu met deze persoon? Wat doet hij/zij tegenwoordig en wat is zijn/haar band met het Regiment?

Dit keer is het de beurt aan: **Martin Faas**

Wie ben je?

Al bijna 69 jaar ben ik Martin Faas. Samen met mijn partner Els woon ik in de mooie historische veteranenstad Rotterdam. Na 26 jaar

Koninklijke Landmacht en 21 jaar MBO onderwijs ben ik ruim 2 jaar met pensioen. Naast vele activiteiten voor BIA's en SIA's (Brothers In Arms en Sisters in Arms) luister ik heel graag naar muziek van de Beatles, de jaren '60 en '70 muziek, nog op z'n tijd hardlopen en zwemmen.

Wat is je band met het Regiment en hoe vaak ben je op uitzending geweest?

De band met het Regiment is begonnen toen ik in april 1994 overgeplaatst werd van 42 Painfbat LJ naar 17 Painfbat GFPI. Maar mijn eerste contact met 17 Painfbat stamt uit het voorjaar van 1977. Vanuit het Opleidingscentrum Infanterie (OCI) werd ik geplaatst in de Legerplaats Oirschot. Toen de Legerplaats Oirschot nog een legerplaats was. Samen met een aantal, bij velen bekende, jonge sergeanten begon ik aan een infanterie-avontuur dat dus zesentwintig jaar zou duren. Het 17de bataljon behoorde toen nog tot het regiment Chassé, samen met het 43ste bataljon uit Assen. De pantservoertuigen van het bataljon waren de 'geweldige' Franse AMX'en.

De jonge sergeanten begonnen allemaal in de zg. Schoolinstructieset. In die tijd werden de dienstplichtigen nog opgeleid door de compagnieën zelf met behulp van o.a. de (onder)officiëren uit die set. Na vier maanden stroomde het dienstplichtig kader binnen en ging de 'schoolset' over

naar de volgende compagnie. Na twee schoolsets te hebben gedraaid, werd ik bij de Acie pelotonssergeant (PS). In die periode de AMX ingeleverd en de YPR-756 voor in de plaats gekregen. Bijzondere weken en maanden zijn dat geweest. Vooral het uitpakken van alle spullen die bij de YPR werden geleverd. In de AS-hokken leek het wel Sinterklaas.

In maart 1979 werd 44 Painfbat JWF uitgezonden als onderdeel van UNIFIL naar de Libanon. Ik vond dat wel een mooie uitdaging om onder andere omstandigheden te functioneren. In mei 1980 ging ik voor mijn eerste uitzending als pelotonssergeant naar post 7-9 bij het dorp As Siddequine. Mijn pelotonscommandant was Luitenant Jan Arent de Jong, de latere PBC van ons bataljon. Bij terugkeer in Nederland weer geplaatst bij het 17de. Nu als pelotonssergeant bij de CCie. De CSM ging naar de "knuppelcursus" en ik werd, als oudste PS, de nieuwe CSM. Onder de CC kapitein L. Noordzij, ook al een bekende binnen het Regiment, een mooie en vooral leerzame tijd gehad.

In januari 1982 werd ik voor de tweede keer uitgezonden naar de Libanon. Wederom als PS en in het gebied van de Acie met als pelotonspost 7-13A in Scribbin. Vlak voor de Israëlische inval van mei/juni roteerde de compagnie terug naar Nederland. Via plaatsingen als instructeur bij de KMS in Weert, 435 Infanterie Beveiligingscompagnie (v Heutz) in Breda en Büren (W-Duitsland) en 42 Painfbat LJ in Seedorf kwam ik in het voorjaar van 1994 terug bij het 17de bataljon. In de jaren daarvoor ging het bataljon van het ene infanterieregiment naar het andere. Van het regiment Chassé via het regiment Limburgse Jagers naar het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Als infanterist kon ik voor de 10de keer mijn baretembleem verwisselen. Nu voor dat gardeembleem van het Regiment Prinses Irene. De rode kraagspiegels op mijn DT waren voor mij niet van toepassing.

Op het bureau van de bataljonscommandant werd ik meteen Sergeant-majoor der Fuseliers. Met een flinke slok Calvados er bovenop.

Geplaatst bij de Bcie als OPC. Dit n.a.v. de reorganisaties van de infanteriebataljons. Deze reorganisaties had o.a. te maken met de veranderde geopolitieke situaties in de wereld (o.a. 'die Wende' in Duitsland). Binnen de KL kwam dat tot uiting, binnen o.a. de infanterie, in het veldversterkingsverhaal. Bij de Bcie, 1ste peloton 'zwijnen', de laatste dienstplichtige lichting gedraaid, een "stille periode" van het hele bataljon meegemaakt en het eerste BBT peloton Fuseliers bij het bataljon binnen gekregen (samen met de Ccie). In de tweede helft van 1996 met het deze mannen op uitzending geweest naar Bosnië tijdens IFOR-2.

Tijdens de laatste dienstplichtige lichting heeft de moeder van Fuselier van Loon voor het 1ste peloton "zwijnen" een soort vlag gemaakt. Zie de foto bij dit artikel. Deze vlag is meegegaan tijdens de uitzending IFOR-2 en ook teruggegaan naar Nederland. Na mijn overplaatsing in maart 1997 is de vlag bij het peloton gebleven. Al een aantal jaren probeer ik te achterhalen waar deze vlag is gebleven. Wie kan mij vertellen waar deze vlag is gebleven? Ook als deze door een of andere oorzaak is vernietigd, wil ik dat graag weten. Mocht deze vlag ooit boven water komen dan zal deze, indien mogelijk, een plaats krijgen in ons Regimentsmuseum. Alvast dank voor de informatie.

Vertel eens iets over je VVVGFPi-Lidmaatschap?

In de tijd dat ik nog in Bergen op Zoom woonachtig was, las ik in een plaatselijk blaadje dat er op "de Plaat" een koorduitreiking zou plaatsvinden van het 17 Painfbat GFPI. Wat

leuk dacht ik. Dacht meteen aan mijn eigen koorduitreiking in Beringen in 1994. Laat ik gaan kijken of er nog bekende aanwezig zijn. We praten over 2006. Bij die koorduitreiking kwam ik de toenmalige Regimentsadjutant Stef Fridael tegen, een oud-lichtingsgenoot van de KMS en OCI. Hij vertelde mij over de VVVGFPi en dat er later dat jaar een reünie zou zijn op de kazerne in Oirschot. Na een aantal jaren geen echt contact meer te hebben gehad met de Landmacht

besloot ik naar de reünie te gaan. Het gevolg was dat ik lid werd van onze vereniging, ongeveer 10 jaar in het bestuur van de VVVGFPi heb gezeten en dit jaar voor de 13de keer de eer heb om als detachementscommandant te functioneren tijdens het defilé op de Nederlandse Veteranendag (NLVD) in Den Haag.

Mijn lidmaatschap van de vereniging ben ik begonnen nadat ik al enkele jaren de actieve dienst had verlaten. Tot op de dag van vandaag heb ik daar geen spijt van. Het contact wat ik in al die jaren heb gehad met de mannen van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene (onze 'echte' voorgangers), de vijf Irene Indiëbataljons en de mannen en vrouwen van latere missies is voor mij een basis geweest om mij een echte Fuselier te voelen. Een gevoel wat bij elke man en vrouw, die ooit gediend heeft onder het vaandel van ons Regiment, zou moeten zijn. Daarom plaats ik ook bij deze een oproep om die verbondenheid, kameraadschap, saamhorigheid, vriendschap en collegialiteit tot uiting te brengen in een lidmaatschap en tijdens de activiteiten van onze VVVGFPi. Een van die activiteiten is o.a. de NLVD in Den Haag. Zoals eerder aangegeven loopt onze vereniging al jaren mee met het defilé. Wat zou het mooi zijn als ons detachement dezelfde aantal deelnemers heeft als onze mede Gardisten van het Garderegiment Grenadiers en Jagers. Geef je op en laat je Fuseliershart spreken.

In mijn vele gespreken met wijlen Frans van der Meeren, oud strijder van de KNBPI, had hij het er vaak over dat wij als veteranen niet naar de verschillen tussen ons moesten kijken, maar naar wat ons als veteranen juist zou moeten verbinden. En die verbinding is de zoute smaak van de tranen en de zweetdruppels die vloeiden tijdens de oorlogen en missies van de afgelopen vijftientig jaar. Ongeacht bij welk krijgsmachtdeel men actief was, ongeacht rang of stand of ongeacht aan welke oorlog of missie men heeft deel genomen. Tijdens mijn gastlessen "Veteraan in de Klas" van het Nederlands Veteraneninstituut (NLVi) geef ik de

tekst van Frans van der Meeren aan leerlingen, studenten en medeveteranen door. Dus ook aan jullie lezers van het mooie blad "de Vaandeldrager".

Tot slot wil ik de Fuseliers BIA 's en SIA 's die woonachtig zijn in Rotterdam en omgeving te attenderen op de maandelijkse bijeenkomsten van de stichting 010Veteranen.

Mocht je nieuwsgierig geworden zijn naar wat de VVGFPI inhoudt, voor wie dit bedoeld is en hoe je eventueel lid zou kunnen worden, kijk dan voor meer informatie op:

www.fuseliers.nl/verenigingen/vvvgfpi

Vrienden van de Westenbergkazerne

Secretariaat: Gert Krijnsen, Willem Kesstraat 11, 7425GK Deventer
Contact: E-mail: krijnsen@hotmail.com. Tel: 06-51828451

Reünie Vrienden van de Westenbergkazerne.

Op donderdag 14 maart 2024 vond voor de 34ste keer een reünie plaats voor Officieren, Onderofficieren, Korporaals TS en Burgerpersoneel van de voormalige Westenbergkazerne (Schalkhaar). Op deze kazerne was het 13de Pantserinfanteriebataljon Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene gelegerd.

Het was een zonnige dag en maar liefst 85 personen hadden zich aangemeld voor deze reünie. Om 16.00 uur startte deze bijeenkomst met koffie en thee in de Officierskantine op de Knobbel, Legerplaats bij Oldebroek 't Harde. De koffie en thee werden al snel ingewisseld voor diverse drankjes. Het was heerlijk toeven op het terras.

Het welkomstwoord werd daarna binnen verricht door onze voorzitter Joop de Lange. Hij heette eenieder van harte welkom, ook de nieuwe leden die vandaag voor het eerst aanwezig waren, hulde. Daarna gaf hij het woord aan een vertegenwoordiger van het 17de Pantserinfanteriebataljon Garde Regiment Prinses Irene Adjudant Corné Brands. Bataljonscommandant Luitenant-kolonel Niels Verhoef en Bataljonsadjutant Peer Bakkes waren vanwege een oefening verhinderd te komen. Adjudant Corné Brands was geen onbekende in het gezelschap. Het merendeel van de Officieren en Onderofficieren werden bij sluiting van de Westenbergkazerne geplaatst bij het Schoolbataljon van de Luchtmobiele Brigade in Schaarsbergen. En bij de B-Instructiecompagnie was Adjudant Corné Brands één van de

OPC 'n. Adjudant Brands sprak zijn lof uit, dat na 32 jaar de kameraadschap nog zo duidelijk nog aanwezig was in dit gezelschap. Hij bedankte de voorzitter voor de uitnodiging om aanwezig te zijn. Daarna nam de voorzitter weer het woord en noemde de namen van diegene die ons het afgelopen jaar ontvallen waren. Er volgde een minuut stilte.

De borrel werd voortgezet en om 18.00 uur ging het gezelschap aan tafel voor het Indische buffet de "blauwe hap". De oudst aanwezige Regimentscommandant, Brigade-generaal b.d. Guus van Leeuwe nam hierna het woord en bedankte eenieder voor zijn komst. Ook hij memoreerde aan de kameraadschappelijke band die nog steeds zo hecht was na al die jaren. Het buffet was weer uitstekend verzorgd door de koks van de Officierskantine op de Knobbel. Na het dessert en een minuut stilte ging het gezelschap weer naar de kantine voor een kop koffie en een glas calvados die door de vertegenwoordiger van het 17de Pantserinfanteriebataljon uit Oirschot was meegenomen.

Een klein gezelschap zette de avond tot in de kleine uurtjes voort en hadden een kamer geregeld op de Luitenant-kolonel Tonnetkazerne. Kortom het was weer een zeer geslaagde reünie. Op naar de 35ste reünie 2025!!!

Majoor b.d. John Lagaune

Volo et Valeo!

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Jaarlijkse uitje Genootschap Vrienden van de Fuseliers naar het Museum Engelandvaarders

Tekst: Dirk Ouwehand

Het jaarlijkse uitje van het Genootschap vond dit jaar plaats op vrijdag 8 december, met een bezoek aan het Museum Engelandvaarders (www.museumengelandvaarders.nl) aan de Bosweg in het mooie Noordwijk aan Zee.

Na een heerlijke lunch bij Beach Club O, die uiteraard lekker uitliep, toog het gezelschap naar het museum in de duinen. Het Museum Engelandvaarders is gelegen in een oude Duitse munitiebunker, die onderdeel was van Batterie Noordwijk, in de Atlantikwall. Deze bunker is tijdens de

Koude Oorlog ook nog gebruikt als noodkustopslag: in geval van oorlog konden kunstwerken uit musea hierheen geëvacueerd worden. In juli 2015 is het museum zoals het nu bestaat geopend.

Na een heerlijk kopje koffie werden de Genootschaps-speldjes uitgereikt aan degenen die voor het eerst bij een uitje aanwezig waren (behalve aan ondergetekende, mij waren ze helaas vergeten) en kreeg het gezelschap, waaronder Madeleine Hemmes, een uitgebreide en boeiende uitleg over het fenomeen Engelandvaarders. Hierna kreeg het gezelschap de gelegenheid om zelf het museum te bekijken.

Madeleine Hemmes is ook lid

De gids van het museum aan het woord

Engelandvaarder

Onder Engelandvaarder wordt verstaan “de toenmalige Nederlander of Nederlandse onderdaan die na de capitulatie van Nederland op 14 mei 1940 (Zeeland een aantal dagen later) en uiterlijk op 6 juni 1944 (D-day) tegen de wil van de vijand uit enig bezet gebied behorende tot het Koninkrijk der Nederlanden zoals zich dat bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog heeft uitgestrekt, dan wel enig ander door de vijand bezet of vijandelijk gebied heeft verlaten met de bedoeling een persoonlijke bijdrage te leveren aan de geallieerde oorlogsvoering”.

Het aantal Engelandvaarders is niet precies bekend, maar het ligt rond de 2000. De gevaarlijke reis naar Engeland ging overigens niet alleen over de Noordzee, maar ook via Spanje, Frankrijk, Zuid Amerika en zelfs India en Rusland.

Een Engelandvaarder deed er gemiddeld een jaar over om vanuit Nederland Engeland te bereiken, dat was dus wel even wat anders dan het uurtje met Easyjet wat je tegenwoordig kwijt bent aan de reis.

Persoonlijke eigendommen van Engelandvaarders

In het museum zijn veel persoonlijke eigendommen van Engelandvaarders te bewonderen, onder andere de schrijfmachine waarop de beroemdste Engelandvaarder, Erik Hazelhoff Roelfzema, zijn bestseller Soldaat van Oranje heeft geschreven en zijn er indrukwekkende getuigenissen van diverse Engelandvaarders te vinden. Verder is er een uitgebreide database van alle in het Nationaal Archief opgenomen Engelandvaarders te raadplegen.

Ik vond mijn opa in de database

Hier zat voor mezelf nog een persoonlijk tintje aan: mijn opa Dirk van Duyn, waarvan ik wist dat hij als schipper van de door verzetsmensen gekaapte vissersboot KW2 in 1943 vanuit IJmuiden naar Engeland was gevaren, kwam ook voor in de database, zodat ik daar ook eindelijk wat meer informatie over heb.

Glaasje Calvados tot besluit

Rond half vier 's middags werd het zeer geslaagde bezoek aan het museum afgesloten met een heildronk op het Regiment, uiteraard met een glaasje Calvados, en kreeg ondergetekende gelukkig alsnog het felbegeerde Genootschapsplendje uitgereikt.

Een bezoek aan het Museum Engelandvaarders is de moeite meer dan waard, zeker in combinatie met een bezoek aan het Atlantikwall Museum, wat een paar honderd meter verderop is gelegen. Museumjaarkaart-houders en houders van een Veteranenpas kunnen het museum gratis bezoeken, dus ben je in de buurt, ga dan zeker even langs!

Bataljonsnieuws

Bataljonsstaf

Regimentsjaardag | 1 januari 2024

Op deze koude, maar zonnige dag vierden we de 83ste verjaardag van ons regiment. Die dag staat in het teken van vieren, maar we herdenken ook diegenen die ons in het afgelopen jaar zijn ontvallen.

We hebben afscheid genomen van de overleden brigademannen Adjudant Karel Zwart en van Frans van der Meeën en zijn trots dat we hebben kunnen bijdragen aan een waardig afscheid.

We vierden dat we heden ten dage 83 jaar jong zijn, in de kracht van ons leven. De vulling van het bataljon is met 96% het beste van de hele Landmacht en dat is vooral een teken van een gezonde sfeer binnen een eenheid waarin iedereen zich welkom voelt en het beste uit zichzelf wil en kan halen. Iets om trots op te zijn.

Traditiegetrouw worden er verschillende sportwedstrijden gehouden en zijn er mooie prijzen te winnen, zoals de Generaal-majoor Hemmes Trofee voor de Regimentscross, de Generaal-majoor van Besouw trofee voor de schiet-

wedstrijd en de Kolonel Herbrink Trofee voor de MLV. De Collega's van het Belgische zusterbataljon Bevrijding/5e Linie hebben de eerste plek bemachtigd en alle trofeeën gewonnen.

Bloemengroet 2024

Op 10 januari vond het jaarlijkse Bloemengroetmoment plaats, een aangelegenheid waarbij we samenkomen, stilstaan en onze kameraden herdenken die we binnen het Bataljon hebben verloren. Het is een moment van reflectie voor de nabestaanden en families van onze Fuseliers, waarin ze het verlies delen met en steun vinden bij elkaar en het bataljon.

De bijeenkomst begon met een welkomstwoord van bataljonscommandant Niels Verhoef. Na een inspirerende boodschap van geestelijk verzorgster Jeanette en een moment van stilte, kregen de aanwezigen de gelegenheid om op persoonlijke wijze een bloem te plaatsen bij de gedenkplaats in de regimentsmess Congleton. De herdenking werd afgesloten met een gezamenlijke lunch.

A "Tijger" Compagnie

Franse cadetten op bezoek bij de Alfa-compagnie

Tekst: Tweede luitenant Bas Hegger

Inleiding

In een tijdperk waarin internationale samenwerking binnen NAVO en EU verband essentieel is, is het verwelkomen van buitenlandse collega's bij ons bataljon een kans om kennis te delen, ervaringen uit te wisselen en toekomstige samen-

werking te creëren. Recentelijk hadden we bij de Acie het genoegen om twee Franse collega's te ontvangen en drie weken mee te nemen in het programma van de compagnie en inzichten en ervaringen te delen.

Achtergrond

De uitwisseling van professionele inzichten en praktijken tussen internationale collega's draagt bij aan een bredere kijk op internationale partners en biedt waardevolle leermogelijkheden. Dit is althans de insteek van de vier weken durende internationale stage van de Franse militaire academie Saint-Cyr. Voluit heet dit instituut de 'École spéciale militaire de Saint-Cyr' en afgekort 'ESM'. ESM is de Franse tegenhanger van de Nederlandse Koninklijke Militaire Academie (KMA), maar in tegenstelling tot de KMA, leidt ESM specifiek officieren op voor de Franse landstrijdkrachten (Armée de Terre).

Kennisdeling

Het begin van het bezoek werd gemarkeerd met een sessie waaraan PC'en van de Acie en de Franse cadetten presentaties aan elkaar gaven over de structuur en opbouw van beide strijdkrachten. De conclusie van deze middag was dat beide strijdkrachten veel overeenkomsten hebben. De voornaamste overeenkomst is de opbouw van het defensieapparaat met vier krijgsmachtdelen: Landmacht, Marine, Luchtmacht (incl. Space Force bij de Fransen) en Marechaussee (Gendarmerie). Ingezoomd op het landdomein kent de Armée de Terre een vergelijkbare opbouw met heavy, medium en light brigades. Ook de integratie met Duitsland is vergelijkbaar in de vorm van de Franco-German brigade, al zijn er grote verschillen op de manier waarop deze samenwerking is vormgegeven. De uitdagingen die beide landen hebben komen ook in grote mate overeen. Enkele voorbeelden hiervan zijn: personeelstekorten, oefenmunitie en materieelvernieuwing.

Ook werd uitgebreid stilgestaan bij de verschillen tussen beide officiersopleidingen. Het voornaamste verschil in dit opzicht was dat de Fransen standaard een driejarig 'lang model' opleiding hebben die eindigt met de bevordering tot luitenant en het behalen van de academische graad Master of Science. Een ander duidelijk verschil tussen beide officiersopleidingen is dat de Fransen aan de voorzijde niet solliciteren voor een specifiek wapen of dienstvak. Alle officieren worden algemeen opgeleid en hun academische prestaties bepalen de rangschikking waarin in het laatste jaar gekozen mag worden voor een wapen of dienstvak. Dit leidt tot een systeem waarin excellente prestatie een vereiste is om te kunnen kiezen voor de officiersfunctie van keuze. Al met al genoeg gespreksstof om over van gedachte te wisselen.

Cultuuruitwisseling

Naast professionele kennisdeling was er ook ruimte voor een culturele uitwisseling. Onze Franse collega's kregen de gelegenheid om gedurende de weekenden op pad te gaan in de omgeving van de kazerne en de rest van Nederland. Twee weekenden zijn in overleg met hen door de Acie georganiseerd. Op het programma stonden bezoeken aan Eindhoven, 's-Hertogenbosch en Amsterdam. In Eindhoven stonden onder meer bezoeken aan het DAF-museum, het Philips-museum, de stadsbrouwerij en ook het Stratumseind op de planning. De volgende middag werd de binnenstad van 's-Hertogenbosch bezocht. Het tweede weekend stond een bezoek aan de hoofdstad op de planning. De kaderset van eenheid 4 en de Franse collega's brachten een bezoek aan het Paleis op de Dam. De geschiedenis van het paleis is sterk verweven met de Fransen, omdat het voormalige stadhuis van Amsterdam een paleis werd toen het in 1808 werd aangeboden aan Lodewijk Napoleon. Na het bezoek werd de Amsterdamse cultuur geproefd bij Brouwerij 't IJ. Zondag stond in het teken van de Nederlandse schilderkunst en geschiedenis met een bezoek aan het Rijksmuseum.

Programma

Zoals in de inleiding is aangehaald was de totale duur van de uitwisseling vier weken, waarvan de eerste drie weken zijn verzorgd door de Acie en de laatste week door de Dcie. In de eerste week van het bezoek stond voor de Acie een week in het teken van eigen pelotonsprogramma's op de planning. De cadetten hebben meegedraaid bij eenheid 4 in de verschillende onderdelen hiervan. Onder andere OVG niveau 2, VBS (Virtual Battle Space) en een TOZT stonden hierbij op het programma om de verschillende in-

veaus tot en met niveau 3 te trainen. Door wederom grote overeenkomsten tussen de Nederlandse en Franse landmachten konden de cadetten feilloos meedraaien in het programma. Zo waren de cadetten bekend met de Colt C7 door het gebruik van hun HK416, tevens zijn in Frankrijk de Glock, Minimi en MAG onderdeel van de standaard wapening. Naast dezelfde wapensystemen gebruikt Frankrijk ook hetzelfde virtuele trainingssysteem VBS. Hierdoor waren de cadetten geduchte OPFOR voor de voertuigbemanningen op het digitale slagveld.

De tweede week stond in het teken van Glock schieten, ZHKH-retentie en MBV (Militaire Basis Vaardigheden). Na een weapon handling test kon ook aan het Glock schieten zonder problemen worden deelgenomen. Tenslotte stonden in de derde week een bezoek aan de Franse militaire

attaché in Den Haag en een bezoek aan de KMA op het programma. Door een toevallige samenloop kon in Breda nog worden deelgenomen aan de GVA op hoogte, waarbij de Franse cadetten samen met hun Nederlandse collega's hebben getokkeld op 35 meter hoogte tussen de gebouwen van de KMA.

Toekomstige samenwerking

Het bezoek van de Franse collega's was niet een eenmalige gebeurtenis, maar de voortzetting van een al enkele jaren lopende steunverlening van 13X. Ook de komende jaren zal deze mogelijk weer landen bij ons bataljon. Naar mijn mening een mooie kans om te laten zien wat we als bataljon en brigade in huis hebben en een zaadje te planten bij toekomstig officieren van de Franse landmacht voor toekomstige samenwerkingen.

Battlefield tour de Grebbeberg

Tekst: Fuseliers der 1^e klasse Roel Hooijmeijer en Mitchell Bonewald

Wij hebben als GFPIA-Tijgercompagnie eenheid 5 op 8 februari de Grebbeberg bezocht. We hebben op deze locatie onder meer een bloemenkrans kunnen neerleggen op het Militair Erevelde Grebbeberg. Hierbij hebben wij stil gestaan bij onze gevallen collega's die zijn overleden bij de verdediging en de bevrijding van Nederland in de 2e Wereldoorlog.

Gecombineerd met deze herdenking hebben we een Battlefield Tour gehouden bij de Grebbelinie. Wij zijn meerdere locaties langs gegaan en hebben hier interactieve lessen voorbereid en aan elkaar gegeven over hoe de gevechten verlopen zijn. Hierbij lag de focus op de diepgang op wat onze collega's hier betekend hebben. We zijn de Battlefield Tour begonnen met een bezoek aan de bunkers die in de tijd van de 2e wereldoorlog gebruikt zijn ter verdediging in de meidagen 1940. Op deze locatie hebben we elkaar met lessen wat meer diepgang gegeven over deze bunkers en wat het doel van de locaties van deze bunkers waren en hoe deze in de verdediging paste.

Vervolgens zijn wij verplaatst naar de loopgraven die hier gegraven zijn. Dit werd ook wel de stoplijn genoemd. Deze loopgraven liggen hier al sinds de 2e Wereldoorlog en was in deze tijd honderden meters lang. Hiervan is nu een deel gerenoveerd. Deze locatie vonden wij aangrijpend om te zien. Onder andere omdat vandaag de dag deze ouderwetse tactiek van oorlog voeren toch weer terugzien in de oorlog tussen Oekraïne en Rusland.

Wij hebben deze dag afgesloten met een culinaire versnapering in het pannenkoekenhuis. Deze dag heeft voor ons in het teken gestaan van een stukje saamenhorigheid en herdenken van onze collega's die er niet meer zijn. Wij hebben deze dag indrukwekkend ervaren en zijn trots dat wij hier als Fuseliers hebben kunnen staan.

Oefening Ultimate Tiger

Tekst: Tweede luitenant Rob Vreeken

Naar aanleiding van meerdere personele wisselingen op verschillende niveaus binnen het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene A Tijger Compagnie stond de eerste werkweek van de nieuwe CC kapitein Wouter Roel in het teken van operationele kennismaking. Direct in zijn eerste week gingen we als A Tijger Compagnie een niveau 4 oefening te Budel uitvoeren.

Het thema van deze oefening was gefocust op het uitvoeren van het vertragend gevecht als compagnie. Een van de redenen om hierop te focussen was vanwege komende oefeningen die wij gaan uitvoeren in groter/hoger verband. Binnen de context van het vertragend gevecht zijn er meerdere activiteiten (variërend van niveau I t/m niveau IV) de revue gepasseerd. Denk hierbij onder andere aan: hinderlagen, de integratie van geniesteun, manoeuvre en vuursteun, grendelopstellingen, verplaatsingen, gewondenhulp en –afvoer, tegenverkenningsmaatregelen.

De gehele oefening stond in het teken van ‘trainen in de context’. Hierbij zijn alle aspecten van het voorbereiden

en verblijven te velde in het tactische scenario aan bod gekomen. Belangrijke zaken en lessen die wij uit de oefening hebben gehaald zullen we in onze ‘Standard Fighting Procedures’ bundelen en borgen en in komende oefeningen verder op doorbouwen. Hierbij werken we aan de hand van de FMO's (functies van militair optreden). Dit bevat afspraken en lessen op het gebied van: command & control, inlichtingen, manoeuvre, slagkracht, bescherming en voorzettingsvermogen.

Kortom: we hebben gedurende deze week het maximale uit de schaarse tijd gehaald om beter voorbereid te zijn voor de komende oefeningen te verschijnen en kijken dan ook uit naar het toepassen van de Lessons Learned van afgelopen oefening!

B “Eagle” Compagnie

Beëdiging en koorduitreiking Bravo Eagles

Begin januari zijn op de bataljonsappelplaats zeven nieuw geplaatste militairen beëdigd op het Vaandel in het bijzijn van familie, vrienden, collega's en regimentsgenoten. De Bravo Eagles vertrokken kort daarna naar Engeland voor de operatie Interflex, dat is de reden waarom deze Eagles op 12 januari werden beëdigd.

Dragers van het Draaginsigne Gewonden (DIG) reikten hen na de beëdigingsceremonie het invasiekoord uit. Dat ontvingen de Eagles samen met dertien militairen van 41 Pantsergeniebataljon en twee militairen van 13 Geneeskundige Compagnie, die voor de operatie Interflex zijn toegevoegd aan en onder bevel staan van de B Compagnie. Met een duik in het ijskoude water in de graafbak van een machine van de Genie is de ceremonie afgesloten.

Instructeurscursus Interflex

(Red. op de foto's bij deze tekst zijn de gezichten van de Oekraïense militairen uit veiligheidsoverwegingen onherkenbaar gemaakt)

Beste Fuseliers. Mijn naam is Gertjan Vervoort, werkzaam bij 17B GFPI en ik ben gevraagd om een stuk te schrijven voor de Vaandeldrager omtrent onze inzet op INTERFLEX. INTERFLEX is een multinationale inzet die zich op meerdere locaties afspeelt in Engeland, waaronder in de Yorkshire Dales. Hierbij werken wij samen met Schotse, Engelse en Noorse collega's om Oekraïners op te leiden. In totaal worden er gedurende twee rotaties ruim driehonderd Oekraïners opgeleid die de BIC (basic infantry course) doorlopen, en zo'n zestig Oekraïners die de BTIC (basic training instructor course) doorlopen. Dit artikel zal zich specifiek richten op de BTIC. De noodzaak van deze BTIC cursus is hoog, aangezien Oekraïne in 2024 in totaal 2.100 nieuwe

Tekst: Eerste luitenant Gertjan Vervoort

Oekraïense instructeurs wil laten opleiden. Zo'n zestig cursisten op totaal 2.100 op te leiden instructeurs lijkt een druppel op een gloeiende plaat. Echter met de multinationale inspanning die nu wordt geleverd is dit haalbaar voor het einde van 2024.

Inhoud cursus:

De inhoud van de cursus snijdt verschillende disciplines aan, waarbij het instructeur zijn centraal staat. De cursus start met een kennismaking en het verstrekken van de leerstof die gedurende de cursus wordt gebruikt. Daarna behandelen wij verschillende disciplines, onder andere het basis infanterie optreden, het worden van een schietinstructeur, loopgraven, optreden verstedelijkt gebied en het optreden in bosgebied. De globale structuur van de cursus is dat de NLD instructeurs gedurende een gehele dag de lessen verzorgen, waarna de Oekraïners de volgende dag diezelfde lessen teruggeven in de rol van instructeur. Dit is zowel theoretisch als praktisch ingericht.

Vorbereidingen en uitvoering eerste BTIC

De inzet INTERFLEX is niet nieuw voor Nederlandse eenheden. INTERFLEX draait al sinds 2022, waarbij meerdere keren uitvoering is gegeven aan de BIC. Echter, de BTIC wordt voor het eerst gegeven. Dit typeert ook de opstart van deze BTIC. Er was nog maar weinig bekend over de precieze invulling van deze cursus. Het enige document wat voor handen was, was het rooster. Met deze informatie hebben wij onze voorbereidingen gedaan, en onze lessen geschreven. De vragen die wij toen nog hadden waren: "wie zal ons publiek zijn", en "wat is hun kennis en ervaring op het gebied van instrueren?".

Na het inreizen richting Engeland werd al snel veel duidelijk. Onze eerste lichting was minimaal sergeant, de meeste hadden al enkele jaren gevechtservaring en verstonden hun vak. Echter, het instrueren was voor de meeste een nieuwe aangelegenheid. Wat wij ook concludeerden, was dat de verwachtingen van de BTIC cursisten niet altijd overeenkwam met de daadwerkelijk te geven cursus. Zo zagen enkele cursisten de cursus als een tactische cursus en wilden sommige opgeleid worden op een breed scala aan wapensystemen. Die verdieping was niet altijd mogelijk vanwege externe factoren en het feit dat de opleiding maar enkele weken in beslag neemt. Om de verwachtingen bij te stellen, is vaak benoemd wat het doel van de BTIC is, namelijk: instructeurs opleiden die de BIC uiteindelijk zullen gaan verzorgen. Over de kennis en ervaring omtrent het infanterie optreden beschikten zij al. Wij geven de handvaten over hoe je de lessen kunt verzorgen om deze kennis en ervaringen over te dragen op nieuwe rekruten.

Na het doorlopen van de gehele cursus met de eerste rotatie, kan ik stellen dat mijn team een goed resultaat heeft weggezet. Alle cursisten hebben hun instructeurscertificaat weten te behalen. Het gevoel van een goed resultaat kan ik ook opmaken uit het feedback formulier, wat iedere cursist aan het einde van de lichte invult. Enkele punten daaruit zijn: 91% van de cursisten geeft aan zelfverzekerder te zijn geworden in het instrueren, dat zij geïmponeerd zijn van de kwaliteiten geleverd door de NLD instructeurs en de door hen gegeven lessen. Ook stellen zij dat zij op dezelfde manier als de NLD instructeurs de lessen in Oekraïne zullen gaan verzorgen.

Ter afsluiting van deze bijdrage aan de Vaandeldrager. Ik ben er trots op dat wij als Fuseliers van het GFPI een bijdrage kunnen leveren aan Oekraïne en haar strijd tegen de bezetter. In zekere zin heeft het ook raakvlakken met onze geschiedenis. De meeste Oekraïners spreken de Engelse taal niet, net zoals de meeste Fuseliers in 1941 de Engelse taal niet spraken. De Oekraïners hebben een tekort aan bewapening en uitrusting, net zoals wij dat hadden in 1941. De Oekraïners worden in Engeland opgeleid voor de strijd tegen haar bezetter, net zoals de Fuseliers zijn opgeleid in Engeland voor de strijd tegen haar bezetter. Daarbij hoop ik ook dat de Oekraïners hetzelfde lot mogen delen als wij Fuseliers. Namelijk, de overwinning.

Volo et Valeo, Slava Ukraini.

Nieuwe loopgraaf tijdens Interflex

In het glooiende landschap van Yorkshire Dales is in de eerste lichterij verzorgd door de B Compagnie een nieuwe loopgraaf gegraven door de Oekraïense trainees. Dit omdat er te weinig ruimte was om te oefenen op de huidige locaties en om de trainees zelf te laten ervaren hoe het is om een loopgraaf te graven.

Onder leiding van de Genie zijn de leerlingen aan de slag gegaan met hun hamers, scheppen en pikhouwelen. Ze hebben zo'n 150 meter lange loopgraaf gegraven en gehakt.

Deze lichterij worden er Oekraïense instructeurs opgeleid, zodat zij zelf training kunnen gaan geven aan Oekraïense vrijwilligers. De loopgraaf is door de instructeurs ontworpen.

Oefening Army Expeditionary Warrior Experiments (AEWE).

Tekst: Eerste luitenant Joeri Looij

Een peloton van de B "Eagle" Compagnie is begin dit jaar naar AEWE geweest. AEWE is een oefening waarbij technologieën voor het laag tactische niveau, peloton en compagnie, worden getest in force-on-force scenario's. Aan deze oefening namen Amerikaanse, Britse, Duitse en Nederlandse eenheden deel.

Naast het deel van de Nederlanders was er ook een element van de RAS-eenheid (Robot and Autonomous Systems) aanwezig. Het RAS-element vormden samen met het aanwezige Duitse element een groep binnen het Nederlandse peloton. In de force-on-force scenario's hebben de Nederlanders in samenwerking met de Duitsers gevochten tegen de Engelsen en de Amerikanen.

In de eerste weken van de oefening worden lessen gegeven over het gebruik en de inzet van de nieuwe technologieën

die gebruikt worden in de scenario's, met als pronkstuk van al deze technologieën de Nederlandse THeMIS (zie foto). In de laatste drie weken van de oefening vonden de force-on-force scenario's plaats. In de pelotonsscenario's trad het peloton zelfstandig op, terwijl in de compagniesscenario's dit gebeurde in samenwerking met een Amerikaans peloton. De compagnie stond in de laatste twee weken onder Amerikaanse leiding.

C “Beren” Compagnie

Oefening Chariot Rhino

Tekst: Menno Timmermans

De bataljonscommandant, tezamen met zijn sectiehoofden en compagniescommandanten waren gedurende 28 januari tot en met 2 februari op oefening Chariot Rhino in Litouwen, binnen het raamwerk van de 13de Lichte Brigade. Het doel van de oefening was om door middel van een tactische oefening zonder troepen (TOZT) tactische verdieping te realiseren en de integratie van de officieren van het compagniesniveau tot en met het brigadeniveau te bevorderen.

Het programma bestond naast tactiek, ook uit presentaties die werden gegeven door het Nederlandse Instituut voor Militaire Historie (NIMH), medewerkers van de Nederlandse Ambassade in Vilnius en Litouwse hoofd- en opperofficieren om duiding te geven aan de (strategische) cultuur, historie, politieke strategie en de militaire organisatie en militaire filosofie van het Baltische land. Uiteraard was het hoofddoel om het terrein beter te leren kennen door de officieren van onze brigade en deze doelgroep verder te bekwamen in het brigadegevecht binnen een divisie. Doctrine over de vertraging, rearward passage of lines (RPOL) en de juiste inzet van combat support en combat service support kwamen aan

bod, maar ook het dogmatische optreden van onze mogelijke opponent Rusland passeerde de revue.

Na de verkenningen te velde werd er na terugkeer in Nederland een command-post exercise (CPX) van een week gehouden voor de gehele brigade, waarbij de pelotonscommandanten de computersimulatie uitvoerden, aangestuurd door hun CC, welke op zijn beurt via de radio en andere command & control middelen in contact stond met de ontplooiende bataljonscommandopost op de Oirschotse Heide. De C Beren Compagnie oefende sinds de aanvang van hun Basis X-jaar, een periode waarin de compagnie zich gereed stelt tot en met het pelotonsniveau, voor de eerste keer samen met de officieren van de eigen eenheid.

De geleerde lessen in Litouwen wierpen hun vrachten af tijdens de verschillende scenario's, waarin 17 Battlegroup meerdere activiteiten succesvol wist uit te voeren, zoals de vertraging en taken binnen het optreden als brigadereserve. Op alle niveaus en binnen het gehele bataljon kwamen officieren en onderofficieren, vaak voor het eerst, in

‘actie in een brigade-oefening en in een periode waarbij de focus duidelijk verschuift van inzet in missiegebieden zoals Afghanistan en Mali, naar hoofdtak 1: de verdediging van ons Koninkrijk en onze bondgenoten.

Samenvattend, de tweewekse oefening Chariot Rhino was een periode waarin meerdere personen van het regiment hun kennis hebben vergroot op het gebied van oorlogsvoering in het hoogste geweldsspectrum en het Garderegiment Prinses Irene op uitstekende wijze hebben vertegenwoordigd binnen onze Oirschotse Brigade. Later dit jaar

volgen meerdere oefeningen, waarbij de brigade en dus ook de Fuseliers en Beren, dezelfde taken en activiteiten gaat uitvoeren als bij deze TOZT en CPX, maar dan daadwerkelijk te velde op oefenterreinen en gebieden variërend van Nederland tot en met Litouwen om wederom te oefenen in grote verbanden en over lange afstanden. Chariot Rhino was dan ook een uitstekende eerste stap voor de tactische ontwikkeling van de officieren van de C Beren Compagnie binnen het brigadegevecht en goed voor de mindset van onze junior leaders.

Battlefield tour en beëdiging Colijnsplaat februari 2024

Tekst: Sergeant der Fuseliers van Schaik

Goedendag, mijn naam is Sjors van Schaik (22 jaar) en sinds kort Sergeant der Fuseliers. Sinds afgelopen zomer maak ik trots deel uit van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Ik zal u meenemen in de dag van de bevordering en de battlefield tour die hieraan vooraf is gegaan. De dagen voorafgaand aan de beëdiging zijn de nieuwe militairen bezig geweest met het behalen van het zogenoemde ‘Oranje - Nassau blauwe padje’. Zij deden dit door zichzelf te verdiepen in de geschiedenis van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. Achteraf kregen zij een toets over de historie van het Regiment. Een ieder heeft dit met een positief resultaat afgerond en zijn we met z’n allen vertrokken naar Colijnsplaat. Vanaf hier zijn we gestart met de Battlefield tour.

Bij aankomst op de woensdag zijn alle pelotons begonnen met de battlefield tour die is voorbereid door de onderofficieren. De tour bestond uit drie verschillende veldslagen waaronder Vliissingen, de slag om de Sloedam en Westkapelle. Bij iedere gebeurtenis zijn de groepscommandanten diep in de geschiedenis gedoken om hier de cruciale informatie uit te halen over wat toen de toevoeging zou zijn

geweest van de Prinses Irene Brigade. Zo heeft de groepscommandant bij elk onderwerp een specifiek punt gepakt waar hij zijn presentatie wilde geven zodat de nieuwe Fuseliers nog meer zouden worden aangesproken en zij zichzelf nog beter kunnen inleven in het moment. Tevens heeft de groepscommandant de 1 op 1 maquette gebruikt. Ze zijn bijvoorbeeld naar Uncle Beach gegaan om naar de verschillende monumenten te kijken. Daarnaast zijn ze bij de Sloedam

am gaan kijken waar tegenwoordig een treinspoor op de voormalige dam ligt. Als laatste onderwerp zijn de Fuseliers naar Westkapelle geweest om zo vanuit een hoog standpunt zicht te hebben over het strand waar in de Tweede Wereldoorlog onze geallieerde oud-strijders zich over de duinen hebben moeten vechten om vanuit daar door te kunnen stoten naar het binnenland. Dit nogmaals om alles nog meer beeldend te maken voor de nieuwe Fuseliers.

Na een mooie battlefield tour zijn alle Fuseliers teruggekeerd naar het dorps huis. Hier hebben zij onder leiding van de Delta het kamp, lees gymzaal, verder opgebouwd. Nadat het kamp volledig is opgebouwd heeft eenieder kunnen genieten van een goedverzorgde maaltijd. Als samenhorighheidsprogramma stond er nog een leuke bingo op het spel waar verschillende leuke prijzen te winnen vielen en waar bij een valse bingo ook af en toe moest worden gezongen. Het is mogelijk dat er een nieuwe volkszanger is ontdekt binnen de compagnie.

De dag van de beëindiging was aangebroken en het kamp werd weer afgebroken. Vervolgens hebben we nog een stuk battlefield tour opgepakt. Onder leiding van dhr. Piet, een inwoner van Zeeland die hier al meer dan veertig jaar woont en werkt, werden de officieren en onderofficieren wegwijs gemaakt over de dijk. Zij krijgen hier verschillende verhalen te horen over wat zich hier allemaal heeft afgespeeld met in de hoofdrol Luitenant Havelaar. Dhr. Piet ging diep in over wat voor heldhaftig figuur de Luitenant Havelaar zou zijn geweest. Een luitenant die altijd zelf als eerste voorwaarts zou gaan. In Colijnsplaat heeft hij het hoogste

militaire offer gebracht. De andere Fuseliers hebben een stuk verplaatst te voet met als eindpunt het begin van de dijk, in de buurt waar Luitenant Havelaar zijn leven verloor.

Vervolgens werden zij meegenomen door hun kader. Het kader heeft vervolgens de verhalen van dhr. Piet overgebracht op de rest van het peloton.

Na het laatste stuk battlefield tour over de duinen verzamelde eenieder zich bij de kerk aan de Havelaarstraat. Hier werden alle nog niet beëindigde Fuseliers opgesteld, met

hun gezicht richting de kerk, waarna de rest van de al wel beëindigde Fuseliers en familie zich om de Fuseliers heen verspreidden. Als eerste werden er mooie woorden uitgesproken door de Burgemeester. Vervolgens nam de overste een ieder nog mee in de geschiedenis van de Prinses Irene Brigade en waarom dit nu allemaal zo belangrijk is en we dit moet eren.

De Regimentskapitein nam vervolgens het stokje over om de beëdiging te starten met als begin alle namen op te noemen van de te beëindigen Fuseliers. Daarna kwamen één voor één de Fuseliers naar voor komen om hun eed of belofte af te leggen, waarbij zij trouw zwoeren of beloofden aan de Koning, gehoorzaamheid aan de wetten en onderwerping aan de krijgstucht. Wanneer iedereen zijn of haar belofte of eed heeft afgelegd kwam de ceremonie tot zijn eind. Familie en vrienden verzamelde zich aansluitend bij het dorps huis voor een borrel en de feestelijkheden door te spreken onder het genot van een hapje en een drankje. De gemeente en het dorp hebben ons goed gefaciliteerd en zorgden zelfs voor lekkere kibbeling.

Oefening Hostile Fuselier C Beren Compagnie.

Tekst: Korporaal der 1^e Klasse der Fuseliers A.J. Engel

Dag 1 en 2 Hostile Fuselier

Op de eerste dag startte de verplaatsing naar Wattens in Oostenrijk. Het vertrek vond plaats op maandagochtend, waarbij we pas laat in de avond onze bestemming bereikten. Bij aankomst werd snel overgegaan tot het oprijden van de berg en het lokaliseren van de legering. De daaropvolgende dag ving aan, waarbij de eenheden zich intensief bezighielden met educatieve activiteiten, waaronder oefeningen in bergopwaarts en bergafwaarts bewegen, procedures bij lawinegevaar, zelfbescherming, kledingvoorschriften en bescherming tegen zonnestralen.

In de avonduren ontvingen we instructies over de correcte voorbereiding van een tarp als onderkomen. (red: een tarp is een waterdichte doek of zeil die ook als schaduwzeil of dekzeil is te gebruiken)

"Eenmaal de top bereikt, biedt het adembenemende uitzicht een onvergetelijke ervaring."

Dag 3 Hostile Fuselier

In de ochtend werden herhalingslessen verzorgd, waarbij diverse aspecten werden behandeld, zoals het omgaan met koud weer en verschillende technieken voor het begaan van bergop- en -afwaartse terreinen. Bovendien werden nieuwe instructies verstrekt, gericht op de reactie van het wapen op koude weersomstandigheden, theoretische inzichten met betrekking tot lawinepiepers, de voorbereiding van WOL (Warm, Ontbijt, Lunch) -pakketten, voedingsmanagement en praktische tips and tools voor het efficiënt inpakken van de rugzak. De praktische implementatie van de lessen volgde, waarbij bijvoorbeeld een lawinepieper onder de sneeuw werd begraven, gevolgd door de uitdaging om deze pieper te lokaliseren. Daarnaast dienden Fuseliers

onderkomens te construeren met behulp van een tarp en de voorhanden zijnde sneeuw. Na terugkeer werden de wapens onderhouden en werden de rugzakken opnieuw ingepakt ter voorbereiding op de volgende dag.

Dag 4 en 5 Hostile Fuselier

Na een eerste klim naar een hoogte van 2215 meter met 2e lijns, daalden we vervolgens af. Bij aankomst op de beoogde locatie voor een overnachting begonnen ze een onderkomen te creëren door een kuil in de sneeuw te graven en een tarp te gebruiken. Vervolgens werd de niveau I aangepakt, zoals de kleding drill en koken in het veld. De Fuseliers staken kaarsen aan in hun "iglo's" om het zuurstofniveau te monitoren. Tijdens de wachtroutine werden de kaarsen geïnspecteerd en werd gecontroleerd of er geen sneeuw op de tarp lag. Om 08:00 uur was de reveille, wat het begin van de volgende dag markeerde.

Dag 5 en 6 Hostile Fuselier

Na de reveille werd weer overgegaan tot niveau I handelingen. Dit omvatte het dichtten van de eerder gegraven putten en het afbreken van de tarpen, gevolgd door het gereedmaken voor vertrek. De eenheid moest vervolgens zelf een route lopen met het peloton richting het bergzadel, waarbij de route vooraf was gepland door de gpc'en aan de hand van een routetijdtabel (RTT). Eenmaal op de top aangekomen lagen daar de rugzakken, en kregen de Fuseliers een demonstratie van een "sneeuwholonderkomen". Na de demonstratie werden de Fuseliers vrijgemaakt en begonnen we met graven, een activiteit die om 12:00 uur aanving en om 19:00 uur voltooid was.

Daarna konden de Fuseliers gaan rusten en werden ze om 20:45 uur verwacht bij de Adjudant Rick. Tijdens deze verzameling vond een inspectie plaats, gericht op het controleren of de thermosflessen waren bijgevuld en hoe de Fuseliers zouden handelen bij het rusten na een korte verplaatsing. Vervolgens kregen de Fuseliers toestemming om bij 23:00 uur opnieuw in te gaan liggen, waarna het routinematige wachtlopen de hele nacht doorging tot de ochtend aanbrak.

De volgende ochtend werden de Fuseliers verwacht aan de voet van de berg om 08:00 uur, waar ze met 3e lijns naar toe moesten verplaatsen. Hierna startte de activiteit van het wak springen, waarbij deelnemers gekleed in sneeuw camouflage in een bevroren beek sprongen.

Dag 7 Hostile Fuselier

De Fuseliers begonnen de ochtend in hun onderkomen en vervolgens werd de niveau I opgepakt. Vervolgens begaf de groep zich bergafwaarts naar de schietbaan. Na aankomst op de schietbaan werd er gebruik gemaakt van verschillende wapensystemen, waaronder de .50, de 40 mm en de MAG. Het betrof een prachtige schietbaan en de ervaring was buitengewoon. Alle deelnemers kregen de gelegenheid om met de verschillende wapensystemen te schieten en werden daardoor bekwaam als basisschutter. Na het schieten keerde de groep terug naar het tweede onderkomen, waar wederom de niveau I werd opgepakt. Vervolgens werd de routine hervat, waaronder het draaien van wachtdiensten.

“De ervaring met het 40 mm wapensysteem was voor mij een eerste kennismaking, en ik ervoer een gevoel van kracht en macht tijdens het gebruik ervan.”

Dag 8 Hostile Fuselier

Bij het ontwaken hebben de Fuseliers weer het niveau I opgepakt, zoals gebruikelijk. Een aantal Fuseliers hebben nog geschoten met de .50 en 60mm mortier. Vervolgens zijn ze naar kamp Walchen gegaan, gelegen aan de voet van de berg. Daar werden de 80 liter rugzakken in de containers gelegd. Nadat deze taak was voltooid, zijn de Fuseliers per Scania naar kamp Lizzum gebracht, gelegen boven op

de berg. Eenmaal daar aangekomen, begonnen ze met het onderhoud van hun wapens en uitrusting. Dit markeerde tevens de laatste dag van hun verblijf, en de Fuseliers keerden de volgende dag terug naar huis.

“Hard voor weinig, nooit chagrijnig.”

D “Springbok” Compagnie

Ereschildwacht op de Dam bij staatsbezoek President van Zuid-Korea

Half december kwam de Zuid-Koreaanse president Yoon Suk-yeol in Nederland voor een staatsbezoek. Hij en zijn echtgenote werden ontvangen door onze koning en koningin in het Paleis op de Dam in Amsterdam met een militaire ceremonie, waarbij ook de erewacht werd geïnspecteerd. Een detachement Fuseliers van de Delta Springbokken Compagnie maakte deel uit van de erewacht bij het paleis en voerde gedurende het verblijf van het buitenlandse staatshoofd de ereschildwacht uit aan de voorzijde, uitgevoerd als dubbelpost, waarbij alle dagen ieder uur werd afgelost.

Niets is beter dan direct na het kerstverlof de Fennek in te stappen richting Marnewaard om een week te gaan oefenen. Onder leiding van de 13e Brigade is in week 2 van 2024 'Purple Windmill' georganiseerd. Purple Windmill is een internationale TACP (Tactical Air Control Party) oefening. Tijdens deze week komen vanuit alle windstreken van de wereld JTAC's (Joint Terminal Attack Controller) samen om met elkaar in een internationale setting te gaan trainen. Deze week waren

dit de Amerikanen, Fransen, Belgen, Duitsers en onze eigen Nederlanders. De Nederlanders waren vertegenwoordigd door 13X, 11X, 43X, KCT en het Korps Mariniers.

Gedurende de week worden de teams flink op de proef gesteld, en niet alleen in Marnewaard. Door middel van een carroussel gaan de teams langs bij verschillende stations. Elk station heeft een verschillende modus van trainen. In Marnehuizen werden 'Urban Operations' getraind. Net over de grens bij Enschede in Nordhorn werd er 'Hot' (LFX) geschoten met verschillende Air Assets. In 't Harde waren teams druk bezig in de JFTES (vuursteun simulator) en in de strook rond Marnewaard waren wij als 17e verantwoordelijk voor het 'Back to Basic' scenario. Geen snake telefoons, geen GPS en geen mooie kijkers. Maar, dit doen wij niet voor niets;

In de huidige oorlogsvoering, het echte staal-op-staalgevecht, zal een van de eerste stappen van de vijand zijn om het GPS netwerk plat te leggen. Hierdoor kunnen GPS geleide bommen niet hun doel raken, kunnen wij onze locatie niet snel meer bepalen en werken de meeste kijkers, zoals de Moskito, niet meer. Het was dus voor de teams terugvallen op kaart, kompas en een kijker. In combinatie met een enthousiaste oefenvijand en een aanwezig luchtafweersysteem in Anjum werd het een uitdagend scenario voor alle JTACS.

Als TACP kijken wij terug op een geslaagde oefening waarbij wij de internationale partners goed hebben kunnen trainen. Dankzij deze oefening hebben wij al het vuursteunpersoneel van 13X ook weer goed op de kaart kunnen zetten dankzij een goede voorbereiding en uitvoering die het realistische staal-op-staalgevecht simuleert.

Denk jij nou, ik wil dit ook? Wij zoeken nog een korporaal chauffeur TACP Spring bij ons kantoor binnen en wij zorgen dat de koffie klaarstaat. Neem wel je eigen mok mee!

SCORPION STING

17 GFPI Verkenningsspeloton

Van 22-01-2024 t/m 02-02-2024 hebben wij als Verkenningsspeloton van 17 GFPI deelgenomen aan de oefening Scorpion Sting. De voorbereidingen speelde zich af in Oirschot. Vervolgens in de strook in en rondom Tiel. Het was niet zomaar een oefening, er kwam veel meer bij kijken dan wat we normaliter gewend zijn. Wat het bijzonder maakte, was dat er een geheel COV-proces aan vooraf ging waar elk individu in het peloton bij betrokken was.

De eerste week stond dan ook volledig in het teken van bevelvoering en er werd op elk niveau meegedaan en meegedacht. Elke stap van het OATDOEM (Opdracht, Analyse, Terrein, Dreiging, Eigen middelen en Mogelijkheden, voor

Tekst: Korporaal der 1^e Klasse Prickaerts

de ouderen: wat heel vroeger het OTVEM heette) -proces werd na een les van de PC uitgewerkt door de groepen. Om nog beter in de plaat te zitten kregen we een voorlichting van de S2 betreffende de aanwezige reële vijanddreiging. Dit zag je al gelijk terug komen in het proces, hoe hier over nagedacht werd met bepaalde overwegingen. Of je nu chauffeur, boordschutter of commandant was, iedereen liet zijn stem horen en er werd geluisterd. Iedereen moet namelijk vies in de plaat zitten teneinde de opdracht als team te kunnen volbrengen.

Dit vraagt een flinke zelfstandigheid en verantwoordelijkheid van elke verkenner. Mijn specifieke taak was om alle POI's (Points Of Interest) en NAI's (Named Area's of Inte-

rest), locaties van screens, alle wegen, oorden, rivieren en belangrijke routes/ faselijnen op de kaart in te tekenen. Dit had de groepscommandant vervolgens weer nodig bij zijn FCBB (Final Commanders Back Brief). In de actie zelf, was deze kaart uiteraard ook benodigd. Uiteindelijk werden de plannen gekocht door de pelotonscommandant en wist iedereen wat het plan en zijn specifieke taak per actie in het grotere geheel was.

De volgende maandag ging de oefening van start. We begonnen zoals gewoonlijk met het beladen van de Fenneks en alles preppen. Toen dat eenmaal klaar was volgden al snel de groepsbevelen. Na het bevel begon de verplaatsing richting de Tactical Assembly Area, waarna we de startlijn en FEBA over gingen. Vanaf dit moment was alles tactisch en zaten we midden in het scenario.

Het bataljon was zich in het scenario de verdediging op de FEBA aan het inrichten en aan ons de taak om de vijandelijke hoofdnaderingsroute te onderkennen, tegenverkenningmaatregelen uit te voeren en het bataljon tijdig te waarschuwen voor mogelijke naderende vijand.

De vijandelijke verkenner en spitseenheden zaten namelijk ook in het gebied en voerden hun eigen acties uit ter voorbereiding op de vijandelijke hoofdaanval. Deze acties werden onderkend, gemeld en in het scenario door anti-tank of het FST uitgeschakeld.

Wij als verkenner treden voornamelijk op in de nacht, om zo te kans te verkleinen dat wij onderkend worden. Overdag stonden we dan ook heimelijk in een screen. Dat wil zeggen dat wij vanuit een gedekte locatie een bepaald gebied of punt in de gaten houden met onze waarnemingsmiddelen, waar verwacht wordt dat de vijand zal passeren. Zodra het donker was, waren we gereed om onze opdracht voort te zetten en onze verkenningen op te starten. Dit deden we veelal te voet vanaf drop-off points, aangezien we zo heimelijk dicht op de doelen kunnen komen om de gewenste intell te vergaren voor het bataljon.

Uiteindelijk werd het donderdag en stonden we in onze laatste screen, genaamd limit of advance, om de vijandelijke hoofdmacht te onderkennen. Na een bepaalde tijd actief te hebben waargenomen in de sector en de vijandelijke opmars te hebben gemeld kwam het bevel dat we moesten afbreken naar de TAA. Aangekomen in het TAA volgde al snel de call dat het endex was. Spear check, Fuco I, en de voertuigen verplaatsingsgereed maken om vervolgens terug te verplaatsen naar Oirschot.

Eenmaal aangekomen in Oirschot dachten we dat de oefening klaar was. Dit bleek echter niet zo te zijn. Er stond ons nog een mentex te wachten. Hierbij werden we fysiek en mentaal op de proef gesteld. zo werden we ook een voor een meegenomen naar het zwembad. Om daar, met een overall, geblinddoekt en met de handen gebonden in Tie Wraps, allerlei proeven in en rondom het water uit te voeren. Dit deed wel wat met de mentale component om je focus erbij te houden en precies te doen wat je opgedragen werd. Toen dit deel eenmaal klaar was, stond ons nog een fysieke prikkel te wachten, de Recce-fit test. Hierin zaten onder andere: marsen, speedmarsen, en flink aan de staart getrokken worden op het performance platform. Dit alles deden we niet zomaar... er zat allemaal een reden achter. Uiteraard om te kijken in welke fysieke en mentale staat wij als verkenningpeloton zijn om door te gaan waar de omstandigheden niet al te best zijn, wat tevens belangrijk was,

was om de groepscohesie sterker te maken, we moeten op elkaar kunnen vertrouwen en elkaar kunnen versterken. Nadat deze events laat in de avond waren afgerond, stond ons nog een proef te wachten. Op onze eigen stek stonden een berg pizza's en uiteraard een biertje op ons te wachten. Na wat stichtelijke woorden van de PC was dit het einde van de Scorpion Sting.

Antitank functie-opleiding

Intro (PC);

Na de inzet van Interflex 23-2 zijn er verschillende personeelsontwikkelingen ontstaan. Dit heeft geresulteerd in een tekort aan 17D Anti-tankchauffeurs. Vanwege de dynamiek van de planning en een gebrek aan belangstelling vanuit verschillende eenheden, waren er geen interne kandidaten beschikbaar om onze vacatures op te vullen. Uiteindelijk heeft dit geleid tot het besluit om acht soldaten vanuit de 17C MFO over te plaatsen naar 17D/SPRINGBOKKEN, Anti-tank. Dit was een ongebruikelijke maar noodzakelijke beslissing om onze Fennek-voertuigen operationeel te houden.

De Antitank Functie Opleiding (AT-FO) is voor de LRAT (long range antitank) pelotons een basis X jaar. Reguliere infanteriecompagnieën hebben hier een jaar voor. Onze acht nieuwe Springbokken moeten echter binnen negen weken op niveau komen, waarvan zes weken effectieve trainingsperiode. Dit was een uitdaging voor de Soldaten 2, Fuseliers, Korporaals, groepscommandanten en Niv III Functionarissen. De uitdaging lag voornamelijk in de korte voorbereiding van anderhalve week, het opbouwen van kennis en vaardigheden op het gebied van anti-tank optreden bij de nieuwe Springbokken, personeelssterkte, en de dynamiek van "reguliere" verplichtingen.

Het programma omvat een introductiefase waarin deelnemers kennismaken met het materiaal en verschillende lessen over de desbetreffende basis gevechtstechnieken (BGT'en). Vervolgens zijn er POD (praktijk oefendagen) -weken gericht op basisinfanterie- en anti-tankoptreden, gevolgd door een oefenweek waarin alle leerdoelen onder zware omstandigheden worden getoetst. Na een SERE (Survival, Evasion, Resistance en Extraction)-week, OVG en Schietweek heeft iedereen de basis gelegd om deel te nemen aan de Determined Fuselier.

ELNT Bisschop

Ervaringen vanuit de Groepscommandant (GPC);

In de voorbereiding die wij als niveau 2 functionarissen kregen, hebben we goed gekeken naar de kennis en vaardigheden die we in het kaderbestand hadden. Hierbij hebben wij als groepscommandanten de vrijheid en het vertrouwen

Ik kijk terug op twee zeer effectieve weken waarbij veel voorbij kwam. Van het voorbereidend werk in het COV proces, tot aan de daadwerkelijke uitvoering in een reëel doorlopend tactisch scenario. Met een mooie mentex als afsluiter. Wat ik er zelf uit meeneem is om altijd de rust te bewaren en eerst goed na te denken voordat je gaat handelen, in welke situatie je ook terecht komt.

van de PC/OPC gekregen om invulling te geven aan de verschillende oefenweken met de daarbij behorende leerdoelen.

Een uitdaging was het inschatten van het niveau van het nieuwe personeel.

Maar in overleg met de kaderleden van de MFO konden wij hiervoor een programma maken.

Waar wij in de voorbereiding er eerst vanuit gingen dat ze bepaalde kennis en vaardigheden op een hoger niveau zouden hebben, was dat echter niet zo door de korte opleiding die ze gehad hebben.

Door de altijd hoge inzet en professionaliteit van de antitankpelotons was het verdelen van de te geven lesstof geen probleem. Hierbij hebben we onze Fuseliers en Korporaals taken kunnen geven op niveau 1 lessen en paktten de kaderleden het op voor niveau 2.

Eenieder van ons peloton heeft ook Operatie Interflex gedraaid. Hier hebben we onze Oekraïense collega's drie maanden getraind. Door de kennis die we daar hebben opgedaan met het trainen en begeleiden van personeel was deze opdracht een stuk beter uit te voeren.

Waar vaak verwacht wordt dat alleen de kaderleden instructie geven kunnen we door die ervaring iedereen ervoor inzetten.

Het personeel dat we binnen krijgen is uiterst gemotiveerd. En wil ook graag alles leren.

De valkuil is dat we binnen het antitank optreden meer moeten kennen dan bij de reguliere infanteriecompagnie, maar dié basis óók moeten beheersen.

Omdat het normaal een 'doorstroom' functie is, mist het nieuwe personeel ervaring en de zogenoemde klappen van de zweep.

Er komt er in de korte opleidingsperiode die zij maar hebben vaak teveel op de persoon af.

We proberen dat dan ook te herstellen met de 'niet-goed-is-opnieuw' mentaliteit en op de juiste manieren te evalueren zodat ze zich bewust worden van de fouten die ze maken.

Sergeant van Haaren

Ervaringen vanuit de nieuwe Springbok:

Toen we aan de MFO begonnen, kregen we te horen dat we net als anderen naar 17 Charlie zouden gaan. Echter, tegen het einde kregen we te horen dat we met z'n achten naar 17 Delta, de anti-tank eenheid, zouden gaan. In het begin was het best vreemd om te horen dat we gescheiden zouden worden van onze kameraden die we al kenden sinds de AMO en MFO. Bovendien hadden we verwacht dat we naar een infanteriecompagnie zouden gaan. Het concept van een Delta Compagnie was voor ons onbekend. Op dat moment wisten we niets over de Delta Compagnie; de enige Delta die ons bekend was, was die van de logistiek. Maar later kregen we steeds meer informatie over wat antitank precies inhoudt.

Ook hoorden we dat het eigenlijk een doorstroomfunctie is. Dit zorgde voor enige spanning, omdat we te maken zouden krijgen met mannen en vrouwen die veel meer ervaring hebben dan wij en die ervaring missen wij nog.

Omdat het een doorstroomfunctie is, gingen we ervan uit dat we enorm hard aangepakt zouden worden. Niets bleek minder waar: we werden goed ontvangen door de mensen van 17 Delta, Antitank. Vanaf dag één dat we binnen waren, begonnen we aan een verkorte opleidingsperiode van ongeveer tien weken. In deze periode werden we bijgeschoold over het antitank optreden en de werkwijzen van de compagnie. Een uitdaging waar we tegenaan liepen, was dat we sommige tactische vaardigheden nooit hadden geleerd in de vorige opleidingen, maar die nu wel van ons werden verwacht te kunnen, op korte termijn. Voorbeelden hiervan zijn de Spike opstelling, voertuigoptreden met de

Fennek, maar ook meerdere infanteriehandelingen, zoals ontplooiën. Ook werden we opgeleid in het gebruik van voor ons nieuwe wapensystemen, zoals de .50 en de Spike. Persoonlijk vond ik de cursus Pzf3 het leukste.

Na de AT-FO gaan we de functie van chauffeur bekleden. Hier zijn we allemaal erg gemotiveerd voor, omdat je niet alleen aan het rijden bent, maar ook deel uitmaakt van het team, bijvoorbeeld bij het opzetten van de Spike opstelling. Kortom, het is een leuke functie met diverse mogelijkheden.

Soldaat 2 Kleibeuker

Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene

Een Brits 25-ponder geschut voor de Regimentsverzameling

Door Hans Sonnemans, regimentsconservator

De laatste saluutschoten op de appelplaats

Buiten op de appelplaats staat al vele jaren een kanon, een zogenaamde 25-ponder. Dit exemplaar staat er ter herinnering aan de Batterij Artillerie van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene. Bijzonder dat een eenheid die eigenlijk georganiseerd was als een versterkt infanteriebataljon, beschikte over eigen artillerie ter ondersteuning. Helaas heeft het exemplaar op de appelplaats nogal veel geleden door het jarenlang buiten staan.

Het Artilleriemuseum in 't Harde heeft voor onze Regimentsverzameling een tweede exemplaar ter beschikking gesteld dat gebruikt is door de Batterij Artillerie van de Brigade of hierdoor gebruikt zou kunnen zijn. Personeel van de bewapeningsgroep van 131 en 132 Hrstopel van 13 Hrstopel heeft het prachtig gereviseerd, een klus van een jaar, tussen de drukke werkzaamheden en cursussen door. In augustus 2023 heeft het een drietal saluutschoten afgegeven, tijdens het eerste bataljonsappel na het vakantieverlof. Daarna heeft het binnen een plaats gekregen, in gebouw 28 van Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene. Het maakt daar nu deel uit van de vaste presentatie.

Hogere vuursnelheid en “9-veld”

De Ordnance QF 25-pounder, algemeen bekend als de 25-ponder, speelde een prominente rol als het voornaamste Britse artilleriegeschut gedurende de Tweede Wereldoorlog. De aanduiding “QF” verwijst naar het vermogen van het wapen om snel te vuren, terwijl “25-ponder” de gewichtsklasse van de projectielen benadrukt, die elk ongeveer 25 Engelse ponden (11,5 kg) wogen. Het kanon, met een kaliber van 3,45 inch (8,76 cm), werd vlak voor de oorlog geïntroduceerd en kon zowel indirect als direct vuur leveren. Het onderscheidde zich door een hogere vuursnelheid en grotere mobiliteit dan zijn voorgangers in het Britse leger.

De 25-ponder in het museum

De ontwikkeling van dit wapensysteem startte in de vroege jaren '30, en het werd officieel in gebruik genomen in 1939, waarna het al snel in 1940 tijdens de strijd om Narvik in Noorwegen werd ingezet.

Het wapen bleef tot ver in de jaren '60 het primaire artilleriegeschut van het Britse leger en werd bij trainingsunits zelfs tot in de jaren '80 gebruikt. Het vond ook zijn weg naar de strijdkrachten van verschillende Gemeenebest-landen tot ongeveer de jaren '70.

De stuksbemanning tijdens oefeningen in Engeland

Zowel de Nederlandse als de Belgische krijgsmachten namen de 25-ponder in hun arsenalen op. In Nederland stond het bekend als de “9-veld” vanwege zijn kaliber van 8,76 cm en de rol als veldgeschut.

De bemanning van een 25 pponder:

1. De Stukscommandant, verantwoordelijk voor de algemene leiding en het richten van het kanon, gebruikmakend van een richtspaak voor nauwkeurige positionering.

2. De Sluitstukbediende, die niet alleen het sluitstuk bediende maar ook de taak van de aanzetter op zich nam, gepositioneerd naast de loop van het kanon.
3. De Richter, geplaatst aan de linkerkant van het kanon, zorgde voor de fijnafstelling van hoogte en zijdelingse richting en communiceerde direct met de stukscommandant over aanpassingen.
4. De Lader, die achter de richter stond, was verantwoordelijk voor het laden van de granaat en de drijfslading na deze voor controle aan de stukscommandant te hebben gepresenteerd.
5. De Munitiewerker (Aangever), had als taak om de munitie aan de lader te verstrekken en de ontsteker te controleren.
6. Een tweede Munitiewerker (Tempeerder), die naast het instellen van de ontstekingen ook de drijfsladingen voorbereide en zorg droeg voor de munitievoorraad. Deze persoon fungeerde tevens als vervangend stukscommandant.

Trekker en aanhanger

Elke 25-ponder artillerie-eenheid was standaard uitgerust met een speciale munitie-aanhanger, bekend als “trailer, artillery, No 27”, die ook wel de voorwagen of het caisson werd genoemd. Deze aanhanger, essentieel voor het vervoer van munitie, was direct gekoppeld aan het kanon en werd getrokken door een specifiek voor dit doel ontworpen artillerietrekker. Een belangrijke functie van deze aanhanger was het assisteren bij het remmen, aangezien de affuit van het kanon zelf alleen voorzien was van een handrem. De gesloten aanhanger, uitgerust met twee deuren, bood ruimte voor het transport van tweeëndertig granaten, terwijl extra munitie en essentiële onderdelen zoals vizieren vervoerd werden in of op de artillerietrekker zelf.

Het afvuren van de schoten tijdens het bataljonsappel in augustus 2023

In het Britse leger was het gebruikelijk dat elke sectie, bestaande uit twee kanonnen, ondersteund werd door een derde trekker. Deze had als specifieke taak het vervoeren van extra munitie en was uitgerust om twee munitie-aanhangers te trekken. Dit systeem zorgde ervoor dat de artillerie-eenheden voldoende bevoorraad waren en efficiënt konden opereren tijdens missies, door te voorzien in een gestage toevoer van munitie en de noodzakelijke onderdelen voor onderhoud en reparaties direct bij de hand te hebben.

De Batterij Artillerie tijdens een parade in Amsterdam. Hier is duidelijk het herkenningsnummer 114 te zien, op een rood/blauwe achtergrond

Gedurende en na de Tweede Wereldoorlog waren de CMP Ford FGT en Chevrolet CGT de standaard tractoren voor het verplaatsen van de 25-ponder. Bij de Prinses Irene Brigade was het de Morris C8 FAT (Field Artillery Tractor), ook bekend als de "quad", een 4x4 veldartillerietrekker. Deze tractoren werden geproduceerd door Morris, Guy, en Karrier in het Verenigd Koninkrijk, maar ook op grote schaal door Ford (onder de naam FGT) en Chevrolet (CGT) in Canada, als de CMP FAT, wat staat voor Canadian Military Pattern Field Artillery Tractor.

Batterij Artillerie

De Batterij Artillerie van de Prinses Irene Brigade werd geformeerd op 1 januari 1943, bestaande uit 92 manschappen, 4 stuks 25-ponder geschut en georganiseerd volgens Brits model. Hun 25-ponders vielen op door de specifieke markeringen: elke schietbuis was versierd met een geschilderde gekroonde "W" van (koningin Wilhelmina), net zoals alle geschut van voor 1940 in het Nederlandse leger. Commandant van de Batterij was kapitein J.A. Risseuw. In de periode van 14 september 1944 tot maart 1945 was hij afwezig ten gevolge van een ongeval en nam zijn second-in-command de eerste luitenant G. Gouman hem waar.

De batterij was opgedeeld in een staf en een operationele gevechtsbatterij, met de gevechtsbatterij bestaande uit twee secties. Elke sectie had twee artilleriestukken (met de eerder genoemde trekkers en aanhangers) en een munitieploeg, uitgerust met nog eens twee munitie-aanhangers. Aanvullend waren er ondersteunende voertuigen waaronder drie trucks van 60cwt (3 ton), vijf trucks van 15cwt (0,75 ton), drie BSA M20 motorfietsen, drie Willys jeeps, twee White Scout cars, en een Universal Carrier toegewezen aan de batterij.

Na de landing in Normandië op 6 augustus 1944, werd de batterij snel uitgebreid met nog eens twee 25-ponders, extra materieel en personeel, waardoor de sterkte groeide naar 130 man. De Batterij was zo georganiseerd dat ze zelfstandig, buiten het verband van de Prinses Irene Brigade, kon opereren. Tijdelijk kwamen ze in Normandië onder Brits en later Amerikaans bevel. Begin september sloten ze weer aan bij de Brigade voor de opmars door België, gaven vuursteun bij gevechten in Hilvarenbeek en Tilburg, en boden ondersteuning tijdens commandoraiden in Zeeland en gevechten van de Polen bij Breda onder Brits bevel. In de laatste fase van de oorlog, hielp de Batterij bij het veiligstellen van de Bommelerwaard, tijdens de gevechten bij Hedel.

Twee militairen van de Batterij kwamen om. Soldaat M. Rodrigues (een schuilnaam in verband met zijn joodse achtergrond, werkelijke naam Levy) raakte op 27 oktober 1944 gewond bij Broekhoven (Tilburg) en overleed vier dagen later aan zijn verwondingen. Tweede luitenant Frans van Walsem, afkomstig uit Canada, kwam 5 juli 1945 in Den Haag om het leven door een noodlottig incident bij een controlepost van de Binnenlandse Strijdkrachten. Een waarschuwingsschot, afgevuurd voor een ander voertuig uit de tegenovergestelde richting, werd hem fataal.

De Batterij Artillerie in actie in Normandië.

Tussen augustus 1944 en april 1945 vuurde de batterij in totaal 17.400 projectielen af. De Batterij nam deel aan de intocht in Tilburg in oktober 1944, was erbij tijdens de feestelijke intocht in Den Haag op 8 mei 1945 en de grote overwinningssparade in Amsterdam op 31 mei. Op 13 juli 1945 werd de Batterij Artillerie van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene officieel opgeheven.

Oefeningen met de Batterij Artillerie. De munitiewagen is hier goed zichtbaar.

